

UPIŘÍ SÉMĚ MUSÍ BÝT
ZNIČENO!

BRIAN LUMLEY
◆ NEKROSKOP II
VAMPÝŘI!

Necroscope®: Vamphyri!
Copyright © 1988 by Brian Lumley
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Robert Čapek, 1996, 2024
Cover © Dark Crayon, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4944-7 (pdf)

BRIAN LUMLEY
NEKROSKOP II
VAMPÝŘI!

PŘELOŽIL ROBERT ČAPEK

FØBØS

*Daveovi a Peteovi a všem chlápům,
se kterými jsem se setkal v červenci 1986
v hospodě Na Hranici. Na zdraví!*

Mnohé a různorodé jsou hrůzy Země, zaplavující odedávna její povrch. Dřímají pod neobráceným kamenem; rostou spolu se stromem z jeho kořenů; pohybují se pod hladinou moře a v podzemních prostorách; přebývají v nejvnitřnějších svatyních; zjevují se časně z uzavřených, vznosných bronzových hrobek i z mělkých hrobů, zasypaných jílem. Jsou mezi nimi některé, které jsou člověku známy již dlouhý čas, stejně jako neznámé, ještě hrůznější než ty první, setrvávající a vyčkávající dne svého zjevení. Tyto, které jsou ze všech nejstrašlivější a nejohavnější, nebyly odhaleny jen pouhou náhodou. Ale mezi těmi, které byly zjeveny již dříve a prokázaly svou skutečnou přítomnost, je jedna, jež nesmí být otevřeně pojmenována pro svou nesmírnou ohavnost. Je to ten zplozenec, jenž byl ve skrytu hrobky počat k nesmrtelnosti...

Clark Ashton Smith
(jako Abdul Alhazred)

Říkají, že ohavné bytosti Starých časů stále číhají v temných, zapomenutých koutech světa, a Brány jsou doširoka otevřány, za jistých nocí, stvůrami, vězňnými v Pekle...

Robert E. Howard
(jako Justin Geoffrey)

KAPITOLA PRVNÍ

Pondělní odpoledne čtvrtého ledna 1977; Bronické panství u serpuchovské silnice nedaleko Moskvy; 14:40 střeoevropského času a telefon v dočasné vyšetřovací místnosti zvonil... zvonil... zvonil.

Bronické panství stálo uprostřed odkryté rašelinové oblasti na hustě zalesněné ploše, kterou nyní pokrýval napadaný sníh. Usedlost samotnou tvořila budova, znehodnocená památka od rážející nejrůznější stavební styly minulosti; některá křídla byla vystavěna z nových cihel na starých kamenných základech, zatímco jiná byla z laciných betonových bloků, zamaskovaných zeleným a šedým maskovacím nátěrem. Bývalý dvůr ve tvaru „U“, obklopený změtí přistavěných křídel, byl nedávno zastřešen a střecha, která jej zakrývala, byla zamaskována, aby splynul s okolím. Dvojice minaretů, pevně stojící na svých základech v masivních, ostře ukončených lomenicových obvodových zdech, se vypínala rozbitými baňatými střechami vysoko nad okolní terén a jejich zabedněná okna se rozhlížela po okolí jako slepé oči. V souladu s obecně zpustlým vzhledem zbytku tohoto místa byla nižší patra obou věží zanedbaná a vykotlaná jako zkažené tesáky. Z ptačího pohledu by usedlost připomínala jen starou, rozpadající se trosku. Ale ani zdaleka tomu tak nebylo, i když věže nebyly jedinou věcí, kterou postihla zkáza.

Před zastřešeným dvorem stála vojenská, plachtou zakrytá desetitunka. Byla vzadu otevřená a její výfuk vypouštěl do zmrzlého vzduchu štiplavá, modrá oblaka spalín. Muž z KGB,

nápadný ve své „uniformě“ skládající se z měkkého klobouku a tmavošedého svrchníku, zíral dovnitř přes otevřený zadní kryt a třásl se zimou. S rukama zabořenýma do kapes se náhle obrátil ke druhému muži, oblečenému v bílém plášti technika, a ušklíbl se. „Soudruhu Krakoviči,“ zabručel, „co jsou k čertu zač? A co tu dělají?“

Felix Krakovič se na něj podíval, potrásl hlavou a řekl: „Nepochopil bys to, kdybych ti to řekl. A i kdybys to pochopil, nikdy bys tomu neuvěřil.“ Stejně jako jeho bývalý šéf, Grigorij Borowitz, pokládal i Krakovič všechny z KGB za nižší formu živočichů. Měl v úmyslu omezit veškeré poskytnuté informace a přijatou pomoc na nezbytné minimum – s jistými omezeními, týkajícími se slušnosti a osobní bezpečnosti, samozřejmě. KGB si příliš nelibovala v zapomínání a odpouštění.

Zavalitý tajný policista se zamračil, zapálil si tlustou hnědou cigaretu a zhluboka vdechl kouř. „Můžeš to se mnou aspoň zkusit,“ řekl. „Je tady sice kosa, ale mně je teplo dost. Rozuměj, až půjdu podat hlášení soudruhu Andropovovi – a určitě ti nemusím připomínat jeho postavení v politbyru – budou ho zajímat odpovědi na některé otázky. Proto chci slyšet nejdřív odpovědi já od tebe. Takže tady budeme spolu stát, dokud –“

„Zombie!“ vyprskl Krakovič. „Mumie! Stovky let mrtví válečníci! Můžeš to odhadnout podle jejich zbraní a –“ Poprvé zaslechl neodbytné zvonění telefonu a obrátil se ke dveřím ve fasádě zakrytého dvora, tvořené vlnitým plechem.

„Kam jdeš?“ ožil náhle agent a vytáhl ruce z kapes. „Přece po mně nechceš, abych řekl Juriji Andropovovi, že tohle – tohle peklo – tady rozpoutali mrtví lidé?“ Poslední dvě slova takřka vychrchlal, pak dlouho kašlal, až si nakonec odplivl do sněhu.

„Stůj tam ještě chvíli,“ řekl Krakovič přes rameno, „v tom kouři z výfuku, kuř si ty svoje balené oprátky a můžeš si jít klidně lehnout mezi ně!“ Vešel dveřmi dovnitř a přibouchl je za sebou.

„Zombie?“ pokrčil agent nos a znovu se zahleděl na náklad mrtvol.

Nemohl vědět, že to byli krymští Tataři, zmasakrovaní roku 1579 ruskými posilami, které spěchaly ke zpusťošení Moskvě. Zahynuli a zmizeli v krvi, močálu a bahně, aby leželi částečně uchováni v mělkém rašelinovém podloží... aby znovu vstali před dvěma dny a vyhlásili usedlosti válku! V této válce zvítězili Tataři a jejich mladý anglický velitel Harry Keogh – po jejím ukončení zůstalo naživu pouze pět obránců. Krakovič byl jedním z nich. Pět ze třiceti tří, zatímco jedinou obětí na straně útočníků byl sám Harry Keogh. Zajímavý rozdíl, pokud člověk nepočítal Tatary. A ty bylo možno počítat jen těžko, protože už byli mrtví dlouho předtím, než k boji došlo...

O tom všem Krakovič uvažoval, když procházel tím, co kdysi dávno tvořilo vydlážděné nádvoří – a co bylo dnes širokým prostranstvím s podlahou pokrytou plastovými dílci a rozděleným na vzdušné studovny, malé pokoje a laboratoře – kde pracovníci pobočky E zkoumali a procvičovali svá tajná nadání v relativním pohodlí nebo v jakémkoli prostředí a podmínkách, které byly pro jejich práci nejvýhodnější. Ještě před osmačtyřiceti hodinami byly tyto prostory v bezvadném stavu. Teď to byla jen hromada trosek, kde byla na každém kroku patrná ničivá síla ohně a kde tenké přepážky mezi jednotlivými prostorami byly proděravělé kulkami. Byl to zázrak, že z tohoto místa vůbec ještě zbylo něco, co nebylo vypáleno do základů.

V jedné ze vzdálenějších prostor – v takzvaném Dočasném velitelství – byl postaven stůl, na němž stál drnčící telefon. Krakovič se k němu vydal a odvalil přitom stranou větší kus rozbité stěny, který mu stál v cestě. Pod ním – zčásti pohřbená ve zmeti omítky, skleněných střepech a rozbitých zbytků dřevěné židle – ležela jako velký šedý nasolený slimák lidská paže. Její maso bylo svaštělé, šedé a kost, která se objevovala v ramenním kloubu, byla bílá jako sníh. Vypadala skoro jako zkamenělina. Všude kolem bylo možno najít mnoho částí, jako byla tato, rozházených po celém zámku, ale navzdory jejich odpudivému vzhledu byly neškodné – alespoň teď. Za té noci plné hrůzy tomu ovšem bylo jinak. Krakovič viděl kusy, jako byl tento, bez hlav a mozků, které by jim přikazovaly, jak se plazí, útočí a zabíjejí!

Zachvěl se, odstrčil paži nohou na stranu a zvedl telefon. „Haló, tady Krakovič.“

„Kdo?“ odsekl hlas neznámého volajícího. „Krakovič? Vy tam velíte?“ Byl to ženský hlas, velice nerudný.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Krakovič. „Co pro vás můžu udělat?“

„Pro mě nic. Pro generálního tajemníka – a co, to vám řekne on sám. Pokouším se s vámi spojit už celých pět minut!“

Krakovič byl unavený. Od té noční mûry nespál a pochyboval, že bude moci vůbec ještě někdy spát. Spolu s ostatními čtyřmi, kteří přežili – z nichž jeden se změnil v blouznícího šílence – vyšel v neděli ráno, když už se všechno uklidnilo, ze sklepního krytu. Když ostatní podali své výpovědi, byli odesláni domů. Bronické panství bylo přísně tajnou základnou, takže jejich hlášení byla pouze pro vyvolené. Ve skutečnosti Krakovič – jenž byl ze všech pěti, kteří přežili, nejzkušenější – požadoval, aby byla celá záležitost neprodleně oznámena přímo Leonidu Brežněvovi. Taková byla ustanovení: Brežněv byl nejvyšším nadřízeným, osobně a přímo odpovědný za činnost pobočky E, přestože veškerá rozhodnutí ležela na Grigoriji Borowitzovi. Pobočka byla ale pro generálního tajemníka důležitá a měl přehled o všem, co se stalo (nebo alespoň o čemkoli, co mělo nějaký význam). Kromě toho mu Borowitz musel poskytnout i nějaký přehled o paranormální práci pobočky – o mentální špionáži – takže Brežněv bude alespoň zčásti schopen posoudit, k čemu tady došlo. V to alespoň Krakovič doufal. V každém případě by to bylo lepší než se pokoušet celou věc vysvětlit Juriji Andropovovi!

„Krakovič?“ ozvalo se z telefonu. (Byl to opravdu generální tajemník?)

„Ehm, ano, soudruhu, tady je Felix Krakovič. Pracoval jsem pod vedením soudruha Borowitz.“

„Felix? Proč mi říkáš své křestní jméno? Myslíš si, že ti budu říkat křestním jménem?“ Hlas byl ostrý, ale současně zněl, jako by jeho uživatel jedl kaši. Krakovič už slyšel několik Brežněvových tak zřídka pronášených proslavů; tohle mohl být jedině on.

„Já... ne, samozřejmě ne, soudruhu generální tajemníku.“ (Jak ho má k čertu oslovovat?) „Ale já –“

„Poslyš. Ty tam tomu velíš?“

„Ano, ehm, soudruhu generální –“

„Zapomeň na to,“ zaskřípal Brežněv. „Nepotřebuji, aby mi někdo připomínal, kdo jsem, potřebuji fakta. Není tam nikdo služebně starší?“

„Ne.“

„Někdo, kdo je ti rovný?“

„Čtyři, ale jeden zešílel.“

„Ehm?“

„Zešílel, když... se to stalo.“

Chvilí bylo ticho; pak hlas pokračoval, o poznání méně ostře: „Víš, že je Borowitz mrtvý?“

„Ano. Soused ho našel v jeho dači na Žukovce. Ten soused byl bývalý pracovník KGB a spojil se se soudruhem Andropovem, který sem poslal svého člověka. Ten je teď tady.“

„Znám ještě jedno jméno,“ pokračoval Brežněvův hrubý, bublavý hlas. „Boris Dragosani. Co je s ním?“

„Je mrtvý,“ řekl Krakovič, a než se stačil kousnout do jazyka, dodal: „Díky Bohu!“

„Cože? Máš radost z toho, že je jeden z tvých soudruhů mrtvý?“

„Já... ano, mám z toho radost.“ Krakovič byl příliš unavený na to, aby říkal něco jiného než pravdu, jež mu tryskala přímo od srdce. „Myslím, že to všechno měl nejspíš na svědomí on; věřím, že to byl on, kdo je sem přitáhl. Jeho tělo je ještě tady. Spolu s těly ostatních – a s tělem Harryho Keogha, který byl podle nás britským agentem. A také –“

„Tataři?“ řekl Brežněv potichu.

Krakovič si oddechl. Ten člověk nebyl v žádném případě otrokem konvencí. „Ano, ale už nejsou... živí,“ odpověděl.

Další přestávka. „Krakoviči – ehm, říkal jsi Felix? – četl jsem výpovědi těch tří. Je to pravda? Není nějaká možnost omylu, hromadné hypnózy, halucinací nebo něčeho takového? Bylo to opravdu tak zlé?“

„Říkali naprostou pravdu – žádná možnost omylu – skutečně to bylo tak zlé.“

„Felixi, poslouchej. Ujmi se toho. Myslím ty osobně. Nechci, aby pobočka E přestala fungovat. Pro naši bezpečnost byla více než užitečná. A Borowitz pro mne osobně měl daleko větší cenu, než by dokázala uvěřit většina mých generálů. Proto chci pobočku přebudovat. Takže to vypadá, že máš práci.“

Krakovič se cítil, jako by ho někdo udeřil přes hlavu: nohy pod ním poklesly a ztratil řeč. „Já... soudruhu... totiž –“

„Zvládneš to?“

Krakovič nebyl blázen. Tohle byla životní příležitost. „Bude to trvat roky – ale ano, pokusím se o to.“

„Dobrá! Ale pokud se to rozhodneš vzít, budeš muset udělat něco víc než se jen pokusit, Felixi. Dej mi vědět, co budeš potřebovat, a já dohlédnu, abys to dostal. Ale úplně nejdřív chci znát odpovědi na své otázky. A budu jediný, kdo je uslyší, je ti to jasné? Musíme to udržet pod pokličkou. Nic se nesmí dostat ven. To mi připomíná – říkal jsi, že je tam s tebou někdo z KGB?“

„Je tady, venku.“

„Zavolej ho.“ Brežněvův hlas byl znovu drsný. „Přiveď mi ho k telefonu. Nech mě s ním promluvit!“

Krakovič vykročil zpátky ke dveřím, ale ty se ve stejném okamžiku otevřely a objevil se v nich muž, o němž byla řeč. Narovnal ramena, podíval se sebejistě na Krakoviče přimhouřenýma očima a řekl: „Ještě jsme neskončili, soudruhu.“

„Obávám se, že ano.“ Krakovič se cítil lehce, jako korek nadnášený vodou. Je to směla začít svou práci zrovna s ním. „Někdo s tebou chce mluvit.“

„Telefon? Pro mne?“ protlačil se druhý muž kolem něj. „Kdo to je, někdo z úřadu?“

„Ne tak docela,“ zalhal Krakovič. „Myslím, že je přímo z ústředí.“

Muž z KGB se na něj zakabonil a pak zvedl sluchátko ze stolu. „Tady Janov. Co je? Mám tady spoustu práce a –“

Jeho tvář okamžitě prošla dokonalou změnou výrazu a barvy. Viditelně sebou trhl a skoro se zapotácel. Zdálo se, že ho jediné

telefon drží na nohou. „Jissstě, soudruhu! Ehm, ano, soudruhu. Ano, soudruhu!

Ano, jissstě, soudruhu! Ne, soudruhu, určitě, soudruhu. Ano, soudruhu. Ale já – ne, soudruhu. Jissstě, soudruhu!“ Vypadal, jako by mu bylo špatně, když podával sluchátko zpátky Krakovičovi, šťastný, že se ho může zbavit.

Když si ho od něj Krakovič bral, muž z KGB zasyčel zlostně: „Ty blbče! To je první tajemník!“

Krakovič vyvalil nevěřičně oči a vytvaroval rty velké „O“. Pak řekl do sluchátka nenuceně: „Tady Krakovič,“ a pozvedl ho směrem k agentovi KGB, aby byl Brežněvův hlas jasně slyšet:

„Felixi? Už ten mamlas vypadl?“

Teď byla zase řada na tajném policistovi, aby udělal „O“.

„Právě je na odchodu,“ odpověděl Krakovič. Ostře kývl hlavou ke dveřím. „Ven! A pamatuj si, co ti první tajemník říkal. Pro tvé vlastní dobro.“

Pracovník KGB potřásl omámeně hlavou, olízl si rty a zamířil ke dveřím. Pořád ještě byl ve tváři bledý. U dveří se otočil a vystrčil bradu. „Já –“ začal.

„Sbohem, soudruhu,“ přerušil ho Krakovič. „Už je pryč,“ potvrdil nakonec poté, co se dveře zabouchly.

„Dobře! Nechci, aby se do toho pletli. Nezačínali si nic s Grigorijem a nechci, aby si začínali něco s tebou. Pokud s nimi budou nějaké problémy, přijdeš rovnou za mnou!“

„Ano, soudruhu.“

„Takže, co jsem to vlastně chtěl... nejdřív mi řekni – zachovaly se záznamy pobočky?“

„Skoro všechno zůstalo tak, jak bylo, kromě našich agentů. Je to škoda, velká škoda. Ale záznamy, vybavení, usedlost samotná – vše je v docela slušném pořádku, alespoň myslím. Pracovní síly, to je úplně jiná věc. Řeknu vám, co nám zbylo. Jsem tu já a pár dalších, kteří to přežili, šest dalších na nejrůznějších dovolených, tři docela dobří telepati ve stálé službě na britském, americkém a francouzském velvyslanectví a další čtyři nebo pět agentů venku za hranicemi, v poli. Máme dvacet osm mrtvých, čímž jsme

přišli zhruba o dvě třetiny lidí. Spousta našich nejlepších lidí je nadobro ztracena.“

„Ano, ano,“ Brežněv byl netrpělivý. „Pracovní síly jsou nejdůležitější, proto jsem se ptal na záznamy. Nábor! To je tvůj první úkol. Zabere to spoustu času, já vím, ale dej se do toho. Starý Grigorij mi kdysi říkal, že máte zvláštní lidi, kteří dokážou vyhledat jiné lidi s nadáním, je to tak?“

„Mám tady jednoho dobrého vyhledávače, ano,“ odpověděl Krakovič a nepřítomně pokyvoval hlavou. „Začnu ho okamžitě využívat. A začnu studovat záznamy soudruha Borowitze, samozřejmě.“

„Dobře! A ještě předtím uvidíme, jak rychle dokážeš to místo uklidit. Co se týče těch mrtvých Tatarů: spal je! A nechci, aby je ještě někdo viděl! Nezajímá mě, jak to uděláš, ale udělej to. Pak mi pošli svůj návrh, jak opravit usedlost. Chci, aby se s tím začalo hned. Ve skutečnosti tady mám člověka, na tomto čísle nebo na kterémkoli jiném čísle, co ti dá, s nímž se můžeš spojit kdykoli kvůli čemukoli. To platí s okamžitou účinností. Budeš ho o všem informovat a on bude o všem informovat mne. Bude tvým jediným nadřízeným s tou výjimkou, že ti nic neodepře. Vidíš, jak moc si tě cením, Felixi? Dobře, můžeš začít. A co se týče toho zbytku: Felixi Krakoviči, chci vědět, jak k tomu došlo! Jsou opravdu tak daleko před námi, Britové, Američané, Číňané? Chci tím říct, jak mohl jeden člověk, ten Harry Keogh, nadělat tolik škody?“

„Soudruhu,“ odpověděl Krakovič, „zmínil jste se o Borisi Dragosanim. Jednou jsem ho sledoval při práci. Byl nekromant. Vyčenichával tajemství mrtvých lidí. Viděl jsem ho dělat s mrtvými těly věci, ze kterých jsem měl pak ještě celé měsíce noční můry! Ptáte se, jak mohl Harry Keogh nadělat tolik škody? Z toho mála, co jsem zatím dokázal pochopit, mi došlo, že byl schopen takřka všeho. Telepatie, teleportace, dokonce i Dragosaniho nekromancie. Byl jejich nejlepší. Ale myslím si, že Keogh byl mnohem dál než Dragosani. Je jedna věc mučit mrtvá těla a vysávat jejich tajemství z krve, mozku a vnitřností, a úplně jiná věc je vyvolat je z jejich hrobů a nechat je za sebe bojovat!“

„Teleportace?“ Na okamžik byl první tajemník zamyšlený, ale když znovu promluvil, jeho hlas zněl zase netrpělivě: „Víš, čím víc toho slyším, tím méně se mi tomu chce věřit. *Nemohu* tomu věřit, pokud neuvidím Borowitzovy záznamy. Ale jak jinak bych mohl vysvětlit stovku tatarských mrtvol, že? Ale nechme toho... už jsem s tebou nad tím strávil spoustu času. Mám na práci ještě jiné věci. Za nějakých pět minut budu mít na téhle lince našeho spojovatele. Promysli si to a řekni mu, co míníš udělat, a požádej o cokoli, co bude potřebovat. Pokud bude moci s něčím přijít, udělá to. Má už s takovými úkoly své zkušenosti. No, přímo s takovými úkoly tedy zrovna ne! A ještě jednu věc...“

„Ano?“ Krakovičovi se točila hlava.

„Chci, aby bylo v jedné věci naprosto jasno: chci odpovědi. Čím dřív, tím lépe. Ale je tu jeden časový limit a ten limit je jeden rok. V té době bude pobočka pracovat na stoprocentní výkon a ty a já budeme vědět všechno. A budeme všechno chápat. Rozuměj, až budeme znát všechny odpovědi, Felixi, budeme tak chytří jako ti lidé, kteří tohle způsobili. Jasně?“

„Zní to logicky, soudruhu.“

„Je to tak, takže se do toho dej. Hodně štěstí...“ Ze sluchátka se ozvalo monotónní bzučení.

Krakovič ho opatrně položil zpátky do vidlice, chvíli se na ně díval a pak vykročil ke dveřím. V hlavě už si sestavoval seznam věcí – v pořadí podle důležitosti – které bude třeba zařídit. Na Západě by takovou velkou tragédií nebylo možné zatajit, ale tady, v Sovětském svazu, to nebude tak obtížné. Krakovič si nebyl jist, jestli je to dobře, nebo ne.

Za prvé: mrtví muži měli své rodiny. Těm teď bude nutné předložit nějakou historku – nejspíš o nějaké „tragické nehodě“. To bude spadat do odpovědnosti jeho spojovatele.

Za druhé: veškerý personál pobočky E musí být bezodkladně povolán zpět, včetně těch tří, kteří věděli, k čemu tady došlo. Ti jsou teď doma, ale jsou dost chytří na to, aby mlčeli.

Za třetí: těla dvaceti osmi pracovníků pobočky musí být shromážděna, uložena do rakví a připravena k pohřbu, jak nejlépe to

půjde. A to se musí udělat tady a udělají to ti, kteří přežili, a ti, kteří sem budou povoláni.

Za čtvrté: nábor musí být zahájen bezodkladně.

Za páté: musí určit svého zástupce, jenž povede práci po-bočky tak, aby Krakovič mohl v klidu důkladně prohledat spisy. To je věc, kterou bude muset udělat sám, přesně jak to nařídil Brežněv.

A za šesté... o tom, co bude za šesté, bude uvažovat ve chvíli, až bude prvních pět bodů splněno! Ale ještě předtím –

Venku našel řidiče armádního nákladáku, mladého četaře v uniformě. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se ho ochable. Musí se co nejdřív vyspat.

„Četař Gulharov, soudruhu!“ Oslovený se bleskově postavil do pozoru.

„Křestní jméno?“

„Sergej, soudruhu!“

„Sergeji, říkej mi Felixi. Už jsi někdy slyšel o kocouru Felixovi?“ Desátník zavrtěl hlavou.

„Měl jsem kamaráda, který sbíral staré kreslené filmy,“ řekl mu Krakovič s pokrčením ramen. „Měl známosti. Měl jeden americký, který byl docela legrační a byl o kocourovi jménem Felix. Byl to takový opatrný patron, tenhle Felix. Kočky takové obyčejně bývají, víš? A v britské armádě říkali pyrotechnikům také Felixové – protože museli být velice opatrní. Hm. Možná mě máma měla pojmenovat Sergej, co?“

Četař se poškrábal na hlavě. „Ano?“

„Zapomeň na to,“ řekl Krakovič. „Řekni mi jedno: máš nějakou rezervu benzínu?“

„Jenom to, co je v nádrži, soudruhu. Kolem padesáti litrů.“

Krakovič přikývl. „Dobrá, vlez si do kabiny a já ti řeknu, kudy jet.“ Vedl ho kolem zámku k bunkru poblíž přístávací plochy vr-tulníků, kde skladovali letecký benzín. Bylo to sice blízko, ale vždycky bylo lepší dojet s vozem k němu než ho nosit k vozu. Cestou, zatímco poskakovali po terénních nerovnostech, se četař zeptal: „Soudruhu, co se tady stalo?“

Poprvé si Krakovič všiml, že jeho oči mají skelný povlak. Pomáhal nakládat na korbu ten strašný náklad. „Na takové věci se už nikdy neptej,“ řekl mu Krakovič. „Vlastně, dokud tady budeš – a to bude velice, velice dlouho – neptej se raději vůbec na nic. Prostě dělej, co ti řeknu.“

Naložili kanystry benzínu přímo na korbu a zajeli do zalesněného kouta pozemků, kde byla půda vlhká a blátivá. Sergej Gulharov protestoval, ale Krakovič ho přinutil, aby zajel tak daleko, až byl nákladní vůz úplně zabořený v blátě a sněhu. Když už nemohli jet dál, Krakovič řekl: „To bude stačit.“

Vystoupili, otevřeli kanystry a četař pomohl se stálými protesty Krakovičovi rozlít letecký benzín kolem vozu. Když skončili, Krakovič na něj pohlédl a zeptal se: „Máš v kabině něco, co by sis chtěl vzít?“

„Ne, soudruhu.“ Gulharov byl znepokojený. „Soudruhu, totiž, Felixi – to nemůžeš udělat. Tohle nesmíme udělat! Postaví mě před vojenský soud, možná zastřelí! Až se vrátím zpátky do kasáren, budou –“

„Jsi ženatý, nebo svobodný?“ Krakovič lil tenký proužek benzínu cestou ke stromkům. Ve sněhu tak vytvořil tmavou rýhu.

„Svobodný.“

„Já také. Dobře! Takže, nevrátíš se do kasáren, Sergeji. Od této chvíle už budeš pracovat jen se mnou, napořád.“

„Ale –“

„Žádné ale. Nařídil to první tajemník. Měl bys to brát jako poctu!“

„Ale můj staršina a plukovník, oni budou –“

„Věř mi,“ přerušil ho znovu Krakovič, „budou na tebe hrdí. Kouříš, Sergeji?“ Poklepal se po kapsách svého už dávno ne bílého pláště a vytáhl cigarety.

„Ano, soudruhu, občas.“

Krakovič mu nabídl cigaretu a jednu si strčil mezi rty. „Zdá se, že jsem někde zapomněl zápalky.“

„Soudruhu, já –“

„Zápalky,“ opakoval Krakovič a natáhl ruku.

Gulharov se vzdal a začal hledat v hluboké kapse. Pokud byl Krakovič blázen, mohlo by to dopadnout dobře. Nakonec ho někam zavrou a četař Sergej Gulharov bude ospravedlněn. Samozřejmě, může také předpokládat, že je blázen, a skočit po něm teď hned. Tak by se stal hrdinou – *pokud* je opravdu blázen. Připravil se.

Krakovič pochopil, co se děje, už před několika sekundami. Takové bylo jeho nadání: předpovídání, vidění v předstihu. V situacích, jako byla třeba tato, to bylo stejně dobré jako telepatie; skoro mohl cítit, jak se svaly mladého četaře napínají. „Jestli to uděláš,“ řekl velice rychle a naléhavě, s pohledem upřeným přímo do vojákových očí, „tak tě opravdu postaví před válečný soud!“

Gulharov se kousl do rtu, několikrát sevřel a zase rozevřel pěsti, pak potřásl hlavou a couvl o krok zpět.

„Tak co?“ Krakovič byl trpělivý. „Opravdu si myslíš, že jsem bral jméno prvního tajemníka nadarmo?“

Četař vytáhl krabičku zápalek a předal mu je. Pak ucouvl od rýhy rozlitého benzínu. Krakovič zapálil oběma cigarety, spojil dlaně do kornoutu, počkal, až se zápalka pořádně rozhoří, a nakonec ji hodil proti smrtonosné jizvě ve sněhu.

Modrý, skoro neviditelný plamínek se rozběhl sněhem k nákladnímu vozu, který stál asi třicet metrů od nich. Sníh kolem rýhy se bortil pod nenadálým prudkým žářem. A pak vůz vzplál v oslňujícím záblesku ohně a jasného modrého světla.

Oba muži couvli a sledovali čím dál výše šlehající plameny. Mohli jasně slyšet praskání, syčení a pukání nákladu prastarých mrtvol, který hořel výborně. *Táhněte zpátky tam, odkud jste přišli, zmetci*, pomyslel si Krakovič, *aby vás už nikdo nemohl znovu rušit!* „Pojďme,“ řekl nahlas. „Měli bychom zmizet, než chytne nádrž nákladáku.“

Rozběhli se nemotorně sněhem zpátky k usedlosti. Kupodivu stačili doběhnout do jejího stínu dřív, než se vznítila nádrž a nákladák se proměnil v kouli ohně. Zaslechli hromové zahřmění, a když se ohlédli, ucítili něco z tlakové vlny. Kabina, rám a nadstavba přestaly existovat. Kusy hořících trosek padaly do okolního

sněhu. Hřib kouře a plamenů se narovnával vysoko nad korunami stromů. Bylo po všem...

Krakovič už nějakou dobu hovořil telefonem se svým spojovatelem, anonymním hlasem, který se sice jen stěží zdál být zaujat tím, co mu říkal, ale byl přesný a pronikavý, zatímco jeho vlastník získával další a další informace. Skončil tím, že řekl: „A ještě jedno, mám tu nového pomocníka, četaře Sergeje Gulharova z pomocné a dopravní jednotky v serpuhovských kasárnách. Nechávám si ho tady. Můžeš ho s okamžitou platností převelet k pobočce na stálo? Je mladý a silný a mám pro něj spoustu práce.“

„Ano, to půjde,“ zazněla chladná, jasná odpověď. „Bude to takový tvůj pomocník, říkáš?“

„A tělesná stráž,“ dodal Krakovič, „pokud to bude nutné. Co se týká svalů, nejsem na tom zrovna nejlépe.“

„Dobrá. Zjistím, jestli by bylo možné, abychom ho nechali projít vojenským kurzem tělesné ochrany. Mohl by dostat i výcvik ve zbraních, pokud na to má. Samozřejmě bychom to mohli udělat také jednodušeji, kdybychom ti tam poslali profesionála...“

„Ne,“ řekl Krakovič pevně. „Žádné profesionály. Těmhle bude stačit. Vypadá nevinně, to se mi líbí. Povzbuzuje mě to.“

„Krakoviči,“ řekl hlas na druhé straně linky, „musím mít jasno v jednom. Jsi homosexuál?“

„Samozřejmě že ne! Aha! Už chápu. Ne, vážně ho potřebuju. A kromě toho on vypadá jako teplouš asi tak stejně jako svářeč z doků! Řeknu ti, proč ho tady chci u sebe mít – protože jsem tu sám. A pokud bys tady byl při *tom*, pochopil bys, co mám na mysli.“

„Ano. Víím, kolik toho máš za sebou. Jistě, nech to na mně.“

„Díky,“ řekl Krakovič a ukončil hovor.

Na Gulharova to udělalo dojem. „Takhle jednoduše,“ řekl. „Zdá se, že máš velkou moc, soudruhu.“

„Už to tak vypadá, že?“ usmál se unaveně Krakovič. „Poslyš, umírám únavou. Ale je tu ještě jedna věc, kterou musíme udělat, než se budu moci vyspat. A musím ti říct, že pokud se ti všechno,

co jsi viděl, zdálo odporné, to, co uvidíš teď, bude daleko horší! Pojď se mnou.“

Vedl ho zkázou rozbitých místností a zřícených zdí, ze zakrytého nádvoří do hlavní, původní budovy a pak po dvou schodištích ze starého kamene do jedné ze dvou věží. Šli tam, kde měl dříve svou pracovnu Grigorij Borowitz a kde si v té noci hrůzy Dragosani zřídil velitelské stanoviště.

Schodiště bylo rozbité a ožehlé a všude na něm ležely střepiny granátů, zploštělé olověné kulky a měděné nábojnice. Ve vzduchu ještě pořád visel těžký zápach korditu. Ten tady musel zbýt po granátech, které obránci házeli dolů, když začal útok na věž. Ale Harryho Keogha a jeho Tatary nezastavilo nic. Ve druhém patře byly otevřené dveře do malého předpokoje. Tato místnost sloužila jako pracovna pro Borowitzova sekretáře, Julije Galenského. Krakovič ho znal osobně: byl to obyčejný, plachý chlapík, úředník bez jakéhokoliv mimosmyslového nadání. Prostě úředník.

Mezi otevřenými dveřmi a zábradlím schodiště, tváří k podlaze, ležela mrtvola ve služební uniformě pobočky: v šedém overalu s jedním úhlopříčným žlutým proužkem na hrudi. Nebyl to Galenskij (to byl pouhý „civilista“), ale dozorčí důstojník. Tvář mrtvoly byla přitisknuta k podlaze, v kaluži krve. Byla plošší, než by měla být. To proto, že byla ve skutečnosti rozmačkána na kaši.

Krakovič a Gulharov opatrně překročili tělo a vešli do pracovny. Za stolem, schoulený v rohu, seděl Galenskij s prsty zaťatými do čepele zrezivělého zakřiveného meče, který mu trčel z hrudi. Byl do něj vražen takovou silou, že ho doslova připíchl ke zdi. Jeho oči byly stále ještě otevřené, ale už v nich nebyla žádná hrůza. Někdy brala smrt lidem všechny pocity.

„Matko nebeská!“ zašeptal Gulharov. Nikdy nic podobného neviděl. Ještě nikdy neprošel bitvou – zatím ještě ne.

Prošli druhými dveřmi tam, kde bývala Borowitzova pracovna.

Byla prostorná, s velkými arkýřovými okny vybavenými neprůstřelným sklem, ze kterých bylo vidět okolní lesy. Koberec byl špinavý a místy i propálený. Masivní dubový stůl s velkou psací deskou stál v jednom rohu: dopadalo na něj světlo z velkých oken,

ale přitom byl chráněn kamennou zdí za zády. Pokud šlo o zbytek místnosti: byly to trosky – a noční můra!

Po zemi se válely vnitřnosti rozbité vysílačky; stěny byly plné důlků a dveře roztržštěné zásahy střel; tělo mladého muže, oblečeného v šatech západního střihu, leželo hned za dveřmi, tam, kde padl, roztržené palbou z automatu takřka na dvě poloviny. Bylo přilepené k podlaze vlastní krví. Toto bylo tělo Harryho Keogha: nic příjemného na pohled, ale na jeho bílé, nezraněné tváři nebylo ani stopy po bolesti nebo strachu.

Co se týkalo noční můry: ta ležela opřená o zeď na protější straně místnosti.

„Boris Dragosani,“ řekl Krakovič a ukázal na něj. „Ta věc, která je přibodnutá k jeho hrudi, je to, co ho ovládalo – alespoň myslím.“ Opatrně přešel místnost, zastavil se a díval se na to, co zbylo z Dragosaniho a jeho cizopasníka; Gulharov stál za ním a blíž se rozhodně nechystal.

Obě Dragosaniho nohy byly zlomené a ležely zkroucené v podivných úhlech. Jeho paže visely ochable podél zdi, s lokty těsně nad podlahou, s předloktími sevřenými v pravém úhlu a s rukama vysunutými daleko z rukávů saka. Byly to ruce jako dravčí spáry, velké, silné a sevřené, ztuhlé ve smrtelné křeči. Dragosaniho tvář byla maskou utrpení. Zhoršovala ji skutečnost, že už byla jen stěží lidská, stejně jako rána, která otvírala jeho lebku od ucha k uchu.

Ale ta tvář!

Dragosaniho čelisti byly dlouhé, jako by patřily velkému psu, otevřené do široka, takže byly vidět zakřivené, jako jehla ostré zuby. Lebka byla znetvořená, uši protažené, na koncích zahrocené a přitisknuté k hlavě. Jeho oči byly zející rudé díry nad dlouhým a zploštělým nosem, na němž bylo vidět široké chřípí; čenich nějakého obrovského netopýra. Tak vypadal: zčásti člověk, zčásti vlk a zčásti netopýr. A ta věc přibodnutá k jeho hrudi byla ještě horší.

„Co... co to je?“ zasípal Gulharov.

„Můj Bože,“ potřásl Krakovič hlavou, „to nevím! Ale žilo to v něm. Chci říct, uvnitř jeho těla. Vylezlo to z něj, když s ním byl amen.“

Trup té věci vypadal jako tělo velké, asi půl metru dlouhé pija-vice a směrem k ocasu se zužoval. Nebylo vidět žádné údy; zdálo se, jako by ta věc byla k Dragosaniho hrudi přisátá a byla přidržována pouze kusem tvrdého dřeva, odštípnutým z pažby těžkého kulometu; její kůže byla šedozelená a zvrásněná. Gulharov si všiml, že hlava té věci, plochá jako hlava kobry – ale bez očí, slepá – leží na koberci u zdi opodál.

„Něco... něco jako velká tasemnice?“ Gulharovova hrůza se jasně zračila v jeho obličej.

„Něco takového,“ přikývl Krakovič pochmurně. „Ale inteligentní, zlá a smrtící.“

„Proč jsme sem přišli?“ Gulharovův ohryzek sebou trhl. „Je spousta lepších míst.“

Krakovičova tvář byla bledá a ztrhaná. Naprosto rozuměl Gulharovým pocitům. „Přišli jsme sem, protože to musíme spálit, proto.“ Bylo to jeho nadání, které mu našeptávalo, že oba, Dragosani i jeho cizopasník, musí být bezodkladně zničeni. Rozhlédl se a jeho zrak padl na vysokou, ocelovou registraturu, která stála u zdi vedle dveří. Společně s Gulharovem z ní vytrhali police a tím proměnili skříň v ocelovou rakev. Položili ji zadní stěnou na podlahu a dovedli k Dragosanimu.

„Ty ho vezmeš za ramena, já za nohy,“ řekl Krakovič. „Až ho budeme mít uvnitř, můžeme klidně zavřít dvířka a sešoupnout ho po schodech dolů. Mezi námi, nemám nejmenší chuť se ho dotýkat. Vyhnu se tomu, jak jen to bude možné. Tak to bude nejlepší.“ Velice opatrně mrtvolu zvedli, přesunuli ji přes okraj skříně a uložili dovnitř. Gulharov zavřel dvířka, ale překážel mu v tom vyčnívající kus dřeva. Uchopil ho oběma rukama – a náhlá výstraha zasáhla Krakoviče jako zaťatá pěst vražená do srdce!

„Nedotýkej se toho!“ zaječel, ale bylo už pozdě.

V okamžiku, kdy Gulharov vytáhl dřevo ven, pijavici podobná věc – ačkoli byla bez hlavy – náhle ožila. Její odporné, slimáku podobné tělo se začalo zmítat tak zuřivě, že málem vyskočilo ze skříně ven. V tomtéž okamžiku její tuhá kůže pukla na nejméně tuctu místech a vyrazila z ní chapadla, která sebou trhala a šhubala

jako v šílené agonii. Svíjela se všude kolem, narážela na boky skříně a zase se trhavě vracela k Dragosaniho tělu. Pak prošla jeho oblečením a mrtvým masem a začala se zahrabávat do něj. Z hlavního těla vyrůstalo stále víc a více úponků. Utvořily ostny, kterými se přidržovaly Dragosaniho masa. Jedno z chapadel narazilo na jeho hrudní koš a rychle začalo sílit, až bylo tlusté jako lidské zápěstí; ostatní uvolnila své ostny, povolila sevření, stáhla se a přelila se do hlavního chapadla. Nakonec se celý organismus s vlhkým *plop* přesunul do Dragosaniho těla. Jeho trup, ležící ve skříní, se začal zvedat a pulzovat.

Zatímco se to dělo, Gulharov odskočil zpět a vyškrábal se na desku stolu. Mumlal zpola srozumitelné nadávky a ječel jako žena. A na něco ukazoval. Krakovič, skoro zkamenělý úlekem a hrůzou, spatřil plochou hlavu té pijavici podobné věci, jak sebou hází na podlaze a mrská sebou sem a tam jako podivná plochá ryba na suchu. Vykřikl odporem a začala se ho zmocňovat panika. Vzápětí však vzal rozum do hrsti a pokusil se ovládnout. S vypětím všech sil přibouchl dveře skříně a zaklapl západku.

Popadl kovovou zásuvku z hromady, na kterou vyházeli obsah skříně, a vyštěkl: „Tak mi přece pomoz!“

Gulharov seskočil ze stolu. Stále ještě měl v ruce kolík, držel se ho pevně. Štouchal do hlavy, která sebou házela, tak dlouho, až ji nakonec dostal do Krakovičovy zásuvky. Krakovič na ni hodil jednu polici a Gulharov ji zatížil několika účetními knihami. Jak skříň, tak i zásuvka sebou trhaly a otrásaly se ještě několik sekund, než zase zavládl klid.

Krakovič a Gulharov se na sebe dívali jako dva přízraky a ztěžka oddechovali. Byli bledí jako prostěradla a oči jim lezly z důlků. Pak Krakovič zavrčel, zvedl ruku a udeřil četaře do tváře. „Tělesná stráž?“ vykřikl. „Pěkná tělesná stráž!“ A znovu ho tvrdě udeřil. „Zatracená práce!“

„Já... omlouvám se. Nevěděl jsem, co...“ Gulharov se trásl jako osika a vypadal, jako by měl každou chvíli omdlít.

Krakovič se postupně uklidnil. Těžko ho mohl z něčeho obviňovat. „Už je to v pořádku,“ řekl. „Už je to v pořádku. Teď mě

poslouchej: tu hlavu musíme spálit tady. Musíme to udělat okamžitě, hned teď. Běž a rychle dones benzín.“

Gulharov, stále ještě trochu vratkým krokem, odešel.

Vrátil se v rekordním čase a nesl s sebou kanystr. Opatrně nadzvedli polici na zásuvce a škvírou nalili benzín dovnitř. Nic se tam nehýbalo. „Stačí!“ řekl Krakovič. „Ještě trochu a roztrhá nás to na cucky. A teď mi pomoz odtáhnout tu skříň do jiného pokoje.“ Za okamžik už byli zase zpátky a Krakovič začal vytahovat zásuvky Borowitzova stolu. Našel, co hledal: malé klubko provázku. Uřízl z něj asi třímetrový kus, který namočil do benzínu a jeden konec prostrčil opatrně škvírou do zásuvky. Pak položil provázek na podlahu, rozvinul ho přímo směrem ke dveřím a vytáhl Gulharovovy zápalky. Když šňůru zapálil, zakryli si oba oči.

Modrý oheň přeběhl po podlaze a vskočil do zásuvky. Ozvalo se duté buch a police, účetní knihy i všechno ostatní vyletělo ke stropu a dopadlo zpátky na podlahu. Kovová zásuvka se proměnila v planoucí peklo, ve kterém poskakovala a zmítala se plochá, hadí hlava – ale ne dlouho. Zatímco se zásuvka žářem bortila a koberec kolem ní černal a začaly z něj vyrážet plameny, vevnitř se nafoukla, znovu splaskla a roztavila se. A pak shořela. Ale Krakovič s Gulharovem čekali ještě nejméně minutu, než začali oheň hasit.

Krakovič stroze pokýval hlavou. „Dobře, alespoň už víme, že ta věc může shořet!“ řekl. „Možná že už byla mrtvá tak jako tak, ale podle mě, když je něco mrtvé, tak se to nehýbá!“

Sesunuli skříň ze schodů až do přízemí a pak ji vytáhli skrz trosky na dvůr. Krakovič u ní stál na stráž, zatímco Gulharov zašel pro benzín. Když se vrátil, Krakovič řekl: „Teď to bude trochu riskantní kousek. Nejdřív něco rozlijeme kolem skříně – pro případ, že ta věc uvnitř bude ještě živá, až otevřeme dveře. Vždycky můžeme uskočit z jejího dosahu a hodit dovnitř zápalku. Dokud se neuklidní. A zopakovat to...“

Gulharov vypadal nejistě, ale byl už daleko ostražitější.

Rozlili benzín na skříň i kolem ní a pak Gulharov ustoupil zpět. Krakovič odsunul zástrčku a otevřel, prudce a se zařinčením dveře.

Uvnitř ležel Dragosani a díval se do nebe. Jeho hrudník se lehce pohyboval, ale nic víc. Zatímco Krakovič začal nalévat opatrně dovnitř benzín u Dragosaniho nohou, Gulharov postoupil kousek dopředu. „Nelij tam toho tolik,“ varoval svého nadřízeného. „Nebo to vybuchne jako bomba!“

Když benzín dostoupil do výšky asi tří centimetrů a začal se lehce čerit kolem Dragosaniho natažené postavy, hrudníkem mrtvého muže otřásl další náhlé vzednutí. Krakovič přestal nalévat, zvedl oči a o kousek ustoupil. Venku, mimo nebezpečný kruh, stál Gulharov se zápalkami v ruce, připraven zasáhnout. Z Dragosaniho hrudníku se prodralo ven zelenošedé, hladké a lesknoucí se chapadlo. Jeho konec vytvořil bouli, velkou jako lidská pěst, na jejímž konci se objevilo oko. Hned, jak ho Krakovič spatřil, bylo mu jasné, že v něm není žádná myšlenka, žádné vnímání. Bylo prázdné, zírající, nedělalo žádné závěry a nepřenášelo žádné pocity. Krakovič pochyboval o tom, jestli vůbec vidí. Určitě už neexistoval žádný mozek, do něhož by mohlo vysílat své zprávy. Oko se ponořilo zpátky do masa a bylo nahrazeno malými čelistmi, které bezcílne chňapaly. Pak to všechno znovu zmizelo.

„Felixi, vypadněme odsud!“ Gulharov už byl nervózní.

Krakovič vyšel z kruhu a odvrátil se. Gulharov škrtl zápalkou a odhodil ji; v jediném okamžiku se skříň změnila v peklo. Jako protáhlá tryska testovaného reaktivního motoru vyvrhovala skříň do chladného vzduchu dlouhý bleděmodrý jazyk ohně, chvějící se sloup mohutného žáru. A pak se Dragosani posadil!

Gulharov se chytil Krakoviče a přitiskl se k němu. „Ach Bože! Ach, bohorodičko – on žije!“ zaskřehotal.

„Ne,“ odpověděl Krakovič, zatímco se ho pokoušel setrást. „Ta věc uvnitř něj žije, ale je bez rozumu. Je to všechno jen instinkt, bez mozku, který by ho řídil. Uteklo by to, kdyby to vědělo, jak utéct, nebo kdyby to alespoň vědělo, co to útěk je. Když probodneš trubýše, také zareaguje – tím, že vyplivne svoje vnitřnosti. Žádné vědomí, jenom reflexy. Podívej, podívej! Už se rozpouští!“

A opravdu se zdálo, jako by se Dragosani rozpouštěl. Z jeho zčernalé rakve stoupal v hustých chomáčích kouř; celé vrstvy jeho

kůže se sloupávaly a mizely v plamenech; tuk jeho těla hořel jako vosk svíčky a byl spalován ohněm. Věc, která byla uvnitř, žár cítila a reagovala na něj. Dragosaniho trup se chvěl, třásl a prohýbal se. Jeho ruce vylétly vzhůru, pak klesly a přepadly přes okraje skříně, kde sebou trhaly a chvěly se. Jeho oblečení hořelo, a zatímco se Krakovič a Gulharov zděšeně dívali, praskalo na mnoha místech jeho zkřehlé maso a vyšlehávaly z něj zuřivě švihající úponky, které se rozpouštěly a klesaly do rozžhavené pece.

Za malou chvíli padla mrtvola zpět a ležela klidně, zatímco na sněhu stáli dva muži a hlídali oheň, dokud neuhasne. Trvalo to přes dvacet minut, ale oni tam stáli po celou tu dobu...

15:00, 27. srpna 1977.

V londýnském hotelu, který stál nedaleko Whitehallu, se skrývalo mnohem více, než se mohlo podle jeho zevnějšku zdát. V nejvyšším patře totiž sídlila společnost „mezinárodních finančních poradců“, což bylo také všechno, co o ní správa hotelu věděla. Společnost měla svůj vlastní výtah v zadním traktu budovy, soukromé schodiště, a dokonce vlastní požární východ. Ve skutečnosti tato společnost celé nejvyšší patro hotelu vlastnila, díky čemuž byla naprosto mimo sféru kontroly a činnosti hotelu.

V krátkosti řečeno, nejvyšší patro budovy bylo hlavním stánem té nejtajnější z britských tajných služeb: jmenovitě INTE-SPu, britského protějšku sovětské organizace umístěné nedaleko Moskvy na Bronickém panství. Ale na rozdíl od ní byl hotel pouze velitelstvím; spadaly pod něj také dvě „továrny“, jedna v Dorsetu a další v Norfolku, přímo propojené navzájem i s ústředím telefonů, vysílačkami a počítačem. Tyto linky, jakkoli zabezpečené, byly sice složité, ale bylo možno je narušit; chytrý hacker by se do nich mohl dostat v průběhu jediného dne. Ale ještě dříve, než k tomu mohlo dojít, rozvinuli telepati pobočky svá nadání do takové šíře, že veškeré tyto technologické prostředky byly naprosto zbytečné. Rádiové vlny letí prostorem rychlostí skoro 186 000 mil za sekundu, ale lidská myšlenka je okamžitá a přenáší mnohem plnější a ucelenější informaci.

O tom přemýšlel Alec Kyle, zatímco seděl za svým stolem a sepiisoval rozkazy pro šest zvláštních pracovníků pobočky, jejichž jedinou starostí bylo dbát na osobní bezpečnost kojence, necelý měsíc starého, dítěte, které se jmenovalo Harry Keogh. Na osobní bezpečnost Harryho juniora – budoucího vedoucího INTESPu.

„Harry,“ řekl Kyle nahlas, i když nikoho přímo neoslovoval, „můžeš tu práci mít třeba hned, kdybys chtěl.“

Ne, ozvala se okamžitě překvapivě jasná odpověď v Kyleově vědomí. Hned ne – pokud vůbec kdy!

Kyleova čelist poklesla a zprudka se ve svém otáčivém křesle napřímil. Věděl, co to bylo, poznal něco velice podobného někdy před osmi měsíci. Byla to telepatie, ano, ale bylo to mnohem víc než jen telepatie. Byl to „kojenec“, o němž zrovna přemýšlel, dítě, jehož vědomí obsahovalo všechno, co zbylo z největšího ESP nadání na světě: z nadání Harryho Keogha.

„Prokrista!“ zašeptal Kyle. A v tomtéž okamžiku si uvědomil, co byl zač ten sen nebo spíše noční můra, již zažil této noci – v níž byl pokrytý pijavicemi velkými jako kořata, které k němu byly přísáté ústy a vysávaly jeho krev, zatímco poskakoval a prodíral se porostem vysokých, nehybných stromů, až byl nakonec příliš slabý na to, aby se bránil. Pak padl na zem mezi borové jehličí a pijavice se k němu přitiskly ještě více a náhle si uvědomil, že on sám se stává pijavicí! A to ho milosrdně probudilo. Pokud šlo o význam toho snu: Kyle už dávno vzdal všechny pokusy o vysvětlení těchto záblesků předvídání. Taková byla jejich potíž: byly většinou záhadné, jen zřídka byl jejich význam vysvětlitelný. Ale s určitostí věděl, že tento sen byl jedním z nich – a teď mu došlo, že měl něco společného také s tím, co se právě stalo.

„Harry?“ vydechl otázku do náhle chladného vzduchu v místnosti. Dech se mu srážel u úst; teplota klesla během několika sekund. Stejně jako tenkrát.

Něco se začalo rýsovat uprostřed místnosti, přímo před Kyleovým stolem. Kouř jeho cigarety se na tom místě chvěl a vzduch se jakoby vlnil. Vstal, přešel rychle k oknu a stáhl rolety. Místnost potemněla a postava u stolu nabyla jasnějších rysů.

Kyleův interkom naléhavě zabzučel a on leknutím vyskočil dvacet centimetrů do vzduchu. Vrhel se ke stolu a udeřil do tlačítka pro příjem. Ozval se zadýchaný hlas: „Aleku, něco je tady!“ Byl to Carl Quint, jeden z jeho nejlepších lidí, „vyhledávač“.

Kyle stiskl tlačítko pro vysílání a přidržel ho. „Vím. Je to tady se mnou. Ale je to v pořádku. Napůl jsem to očekával.“ Pak sepnul vnější okruh a promluvil k celému ústředí. „Mluví Kyle. Nechci s nikým mluvit, až – až do odvolání. Žádné zprávy, žádné hovory a žádné otázky. Pokud chcete, můžete poslouchat, ale nepokoušejte se vyrušovat. Později se vrátím.“ Spustil bezpečnostní program na klávesnici počítače na svém stole a zámky na dveřích a oknech se slyšitelným cvaknutím zapadly. Teď byl s Harrym Keoghem naprosto sám.

Kyle se přinutil uvolnit. Zíral na – ducha? – Keogha, který mu oplácel pohled z druhé strany stolu. A hlavou mu proběhla stará myšlenka, na kterou nikdy nezapomněl – od prvního dne, kdy sem, do INTESPu přišel pracovat:

Zatraceně legrační výbava. Roboti a romantika. Nákrasy a nadpřirozeno. Telemetrie a telepatie. Počítačem navržené vzorce a věštby. Spínače... a strašidla!

Žádná strašidla, Aleku, odpověděl Keogh s lehkým, nehmotným úsměvem. *Myslím, že tohle jsme si vysvětlili posledně, ne?*

Kyle si pomyslel, že by se snad měl štípnout nebo udělat něco podobného, ale zapudil tu myšlenku. Také tohle všechno už zažil, tenkrát, posledně. „Posledně?“ řekl nahlas, protože to pro něj bylo jednodušší. „Ale to už je osm měsíců, Harry. Už jsem si začínal myslet, že o tobě nikdy víc neuslyšíme.“

To se klidně mohlo stát, řekl jeho host, aniž by pohyboval rty, *protože mi můžeš věřit, že toho mám na práci hodně. Ale... něco se stalo.*

Kyleův strach ustupoval a jeho pulz se opět uklidnil. Opřel se ve svém křesle a prohlédl si muže před sebou od hlavy k patě. Ano, byl to Keogh, až potud to bylo v pořádku. Ale nebyl úplně stejný jako posledně. Minule si Kyle zpočátku myslel, že to – zjevení – je nadpřirozené. Ne jenom nevysvětlitelné a odporující přírodním

zákonům nebo obdařené nadáním mimosmyslového vnímání, ale *skutečně* nadpřirozené, z jiného světa. Stejně jako nyní ho snímací zařízení v kanceláři nezaregistrovalo; přišlo a vyprávělo Kyleovi neuvěřitelně pravdivý příběh a pak odešlo, aniž zanechalo jedinou stopu. No, ne tak docela, protože všechno, co mu řeklo, napsal Kyle na papír. Když si na to jenom vzpomněl, ještě teď ho bolelo zápěstí. Ale nemohl tu věc ani vyfotografovat, nemohl její hlas nahrát, nemohl jí ublížit ani jí klást jakékoliv překážky. Celé ústředí teď poslouchalo Kyleův rozhovor s tím, s tou... s Harrym Keoghem – a přece slyšeli jenom Kyleův hlas. Ale Keogh tady byl; alespoň hlavní termostat si to uvědomoval. Topení se samočinně zapnulo a začalo ohřívat vzduch, aby vyrovnalo náhlé ochlazení. Ano, a věděl to také Carl Quint.

Zdálo se, jako by postava byla vyleptána do bleděmodrého světla: přízračného jako měsíční paprsek a lehčího než obláček dýmu. Nehmotná, ale byla z ní cítit moc. Neuvěřitelná moc.

Pokud by se vzala v úvahu skutečnost, že se nohama nedotýká podlahy, mohl být Keogh asi sto sedmdesát pět centimetrů vysoký. Pokud by jeho tělo bylo hmotné, místo aby se skládalo ze světla, vážil by něco kolem šedesáti kilogramů. Všechno na něm bylo nyní neurčitě zářivé, jako by byl prosvícen nějakým slabým vnitřním svitem, takže si Kyle nemohl být jist barvami. Neupravená hříva jeho vlasů mohla být písková a jeho tvář jemně posetá pihami. Mohlo mu být nějakých dvacet jedna nebo dvacet dva let.

Jeho oči byly zajímavé. Dívaly se na Kylea, a přitom se zdálo, že hledí skrz něj, jako by on sám byl zjevením... a ne naopak. Byly modré – překvapivě skoro bezbarvé jako modrý neon – ale bylo v nich něco, co říkalo, že toho vědí mnohem více, než mohly znát oči kteréhokoli dvaadvacetiletého muže. Zdálo se, že je v nich uzavřena moudrost věků, vědomosti staletí, ležící přímo za leskem modrého oparu, který je pokrýval.

V protikladu k nim byly jeho rysy jemné jako modravý porcelán. Vypadal podivně křehce; ruce úzké; ramena trochu shrbená; pokožka, pokud člověk odhlédl od pih, bledá a bez žizev. Ale kvůli

těm očím byste se za ním patrně na ulici otočili ještě jednou. Jinak to byl... prostě mladý muž. Nebo alespoň býval.

A teď? Teď byl něčím více. Tělo Harryho Keogha ve skutečnosti fyzicky neexistovalo, ale jeho vědomí ano. A toto vědomí teď přebývalo v novém – doslova novém – těle. Kyle se přistihl, že právě nad tím začíná dumat, ale rychle se vzpamatoval. Co tady bylo ke zkoumání? V každém případě to mohlo počkat, nebylo to důležité. Všechno, na čem záleželo, bylo to, že tady Keogh byl, a to, že mu chtěl něco důležitého říct.

„Něco se stalo?“ opakoval Kyle Keoghovu poslední větu, ale vyslovil ji jako otázku. „Co se stalo, Harry?“

Něco příšerného! V téhle chvíli ti to mohu vylíčit pouze v nejhrubších obrysech – jednoduše o tom toho sám moc nevím, ještě ne. Ale pamatuješ si, co jsem ti říkal o sovětské pobočce E? A o Dragosaním? Víím, že jsi neměl možnost si to všechno ověřit, ale uvažoval jsi o tom alespoň? Věříš tomu, co jsem ti říkal o Dragosaním?

Zatímco s ním Keogh mluvil, díval se Kyle uchváceně na jeho tělo, lišící se od toho, které viděl a cítil posledně. Protože teď, těsně nad pupkem zjevení, které měl před sebou, plul vzduchem zavěšený vysoko nad zemí a pomalu se otáčející kolem své vlastní osy malý nahý chlapeček nebo jeho duch, stejně nehmotný, jako byl Keogh sám. Dítě bylo schoulené jako zárodek, plovoucí v neviditelném pěnivém roztoku jako nějaký biologický exemplář, jako hologram. Ale bylo to skutečné dítě, živé dítě; a Kyle také věděl, že je to Harry Keogh.

„O Dragosaním?“ vrátil se Kyle zpátky na zem. „Ano, věřím ti. Musím ti věřit. Ověřoval jsem si to, pokud jsem mohl, a bylo to přesně tak, jak jsi říkal. A co se týká Borowitzovy pobočky – cokoli jsi tam udělal, bylo to zničující! Rusové se s námi spojili o týden později a zeptali se nás, jestli o tebe máme zájem... totiž –“

O mé tělo?

„– jestli ho chceme zpátky, ano. Spojili se s námi, chápeš? Přímo. Nešlo to diplomatickou cestou. Nebyli připraveni připustit, že existují, stejně jako neočekávali, že jsme to připraveni připustit my. Tudíž jsi neexistoval ani ty, ale oni se nás zeptali, jestli tě přesto

nechceme zpátky. Přišli o Borowitze a mají teď nového šéfa, Felixe Krakoviče. Říkal, že tě můžeme dostat, pokud mu řekneme jak. Jak jsi udělal to, co jsi udělal jim. Přesněji řečeno, co jsi jim vlastně udělal. Je mi to moc líto, Harry, ale museli jsme tě zapřít a říct jim, že tě neznáme. Ve skutečnosti jsme tě opravdu neznali. Věděl jsem o tobě jenom já a přede mnou sir Keenan. Ale kdybychom připustili, že jsi jedním z nás, pak by to, co jsi udělal, mohlo být pokládáno za útok.“

Opravdu, bylo to peklo! řekl Keogh. *Poslyš, Aleku, tentokrát to nebude jako posledně, když jsme spolu mluvili. Na to nemám dost času. V metafyzické rovině mám poměrnou volnost. V Möbiově kontinuu jsem volný. Ale tady, ve fyzickém světě, jsem teď ve skutečnosti vězněm malého Harryho. Zrovna teď spí a já mohu používat jeho podvědomí stejně jako své. Ale když je vzhůru, jeho vědomí patří jenom jemu a já jsem k němu přitahován jako magnetem. A čím je silnější – jak se jeho vědomí učí – tím méně svobody mi poskytuje. Nakonec ho budu nucen úplně opustit a existovat jenom v Möbiově kontinuu. Vysvětlím ti to později, pokud k tomu budu mít příležitost, ale prozatím nevíme, jak dlouho bude ještě spát, takže bychom měli začít s časem zacházet uvážlivě. A to, co ti musím říct, nemůže dál čekat.*

„A souvisí to nějak s Dragosaním?“ zamračil se Kyle. „Ten je přece mrtvý. Sám jsi mi to řekl.“

Keoghova tvář – tvář jeho zjevení – byla teď vážná. *Pamatuješ si, co byl zač, ten Dragosani?*

„Byl nekromant,“ řekl Kyle okamžitě beze stínu pochybnosti v hlase. „Tak jako ty.“ Hned si uvědomil svůj omyl a málem si překousl jazyk.

Ne tak jako já! opravil ho Keogh. *Byl jsem a jsem nekroskop, ne nekromant. Dragosani kradl tajemství mrtvých jako... jako šílený zubař, který vytrhne zdravý zub – bez umrtvení. Co se týče mne: já s mrtvými mluvím a vážím si jich. A oni si váží mne. Ale dobrá, vím, že to bylo jen přerěknutí. Víím, žes to tak nemyslel. Takže ano, byl nekromantem. Ale díky tomu, co mu udělala ta stará věc pod zemí, byl ještě něco více. Byl něco mnohem horšího.*

Samozřejmě. Teď si Kyle vzpomněl. „Myslíš to, že byl také upírem.“

Keoghův chvějící se obraz přikývl. *Přesně tohle jsem měl na mysli. A proto jsem teď tady. Pochop, jsi jediný člověk na světě, kdo s tím může něco udělat. Ty se svou pobočkou a možná ještě její ruský protějšek. A až pochopíš, o čem mluvím, pak s tím budeš muset něco udělat.*

Keogh mluvil s takovou naléhavostí a v jeho hlase znělo tolik varování, až Kyleovi přeběhl mráz po zádech. „Udělat něco s čím, Harry?“

S ostatními, odpovědělo zjevení. Víš, Aleku, Dragosani a Tibor Ferenczy nebyli jediní. A jen Bůh sám ví, kolik jich vlastně je!

„Upří?“ Kyle sebou polekaně trhl. Ještě si příliš dobře pamatoval ten příběh, který mu Keogh vyprávěl před osmi měsíci. „Jsi si jistý?“

Ano. V Möbiově kontinuu – když jsem se díval dveřmi času minulého a toho, který má teprve nastat – jsem viděl jejich šarlatové niti. Neznám je a možná se s nimi nikdy ani nesetkám, ale křižují modrou životní nit mladého Harryho. Ano, křižují také tvou!

Když to Kyle uslyšel, bylo to, jako by se do jeho srdce vnořila chladná čepel neviditelného nože. „Harry,“ řekl zmateně, „měl bys... měl bys mi raději říct všechno, co víš, a pak mi poradit, co mám udělat.“

Řeknu ti tolik, kolik budu moci, a pak se pokusíme rozhodnout, co musí být vykonáno. Co se týče toho, jak vím to, co ti teď řeknu... Zjevení pokrčilo rameny. Jsem nekroskop, vzpomínáš si? Hovořil jsem se samotným Tiborem Ferenczym, jak jsem mu to kdysi slíbil, a kromě něj i s někým jiným. S jeho poslední obětí. Ale o něm více později. Hlavní část příběhu patří Tiborovi...

KAPITOLA DRUHÁ

Stará věc pod zemí se třásla, minutu za minutou, jemně se zachvívala a pracně se snažila o návrat do svého věčného snění. Něco ji vyrušovalo, hrozilo, že ji vyzvedne z její temné dřímoty, ale spánek se stával zvykem, který uspokojoval všechny její potřeby... téměř.

Sklouzla zpátky do svých odporných snů – o šílenství a mrzačení, o pekle života a hrůze umírání a o radostech krve, krve, krve – a cítila chladné objetí sesedlé země, která ji pevně věznila, tlačila svou tíhou dolů a držela ji v jejím temném hrobě. A přesto byla země její stará přítelkyně a už dávno pro ni neznamenal hrůzu; temnota byla stejná jako temnota v místnosti zastíněné okenicemi, jako neproniknutelné šero místo strážných; zakázané okolí a umístění mauzolea ji nejen odlučovalo od lidí, ale také ji chránilo. Byla tady v bezpečí. Navždy prokletá, jistě – odsouzená po všechny časy, ano, ledaže by se stal zázrak a pomoc přišla zvenčí – ale také v bezpečí, a bylo důležité si bezpečí zachovat.

Před lidmi – hlavně před lidmi, alespoň před většinou z nich – kteří ji sem uvrhli. Protože ve svém snění seschlá věc pod zemí zapomněla na to, že tito lidé jsou už dávno mrtví. A jejich synové také. A jejich a jejich...

Stará věc pod zemí žila pět set let a skoro stejně dlouho už ležela nemrtvá ve svém nesvatém hrobě. Nad ní, v šeru světliny pod nehybnými, sněhem obtíženými stromy, mohly o jejích časech vyprávět povalené kameny a překlady hrobky, ale jen Věc sama je znala. Její jméno bylo... ale ne, vampýři jména neznali. Jméno

jejího hostitele bylo Tibor Ferenczy a Tibor byl zpočátku člověk. Ale to bylo téměř před tisíci lety.

Tibor, jako část věci, ještě stále existoval pod zemí, ale jiný, proměněný, promísený a metamorfovaný do svého upířího „hosta“. Ti dva byli nyní jedno, neoddělitelně spojeni; ale ve snech, které trvaly celé milénium, se Tibor mohl vracet ke svým kořenům, jít zpátky do své nesmírně kruté minulosti...

Na samém začátku se nejmenoval Ferenczy, ale Ungar, ale to nebudilo žádnou vážnost. Jeho předkové byli sedláci, kteří přišli z Maďarského knížectví přes Karpaty, aby se usadili na březích Dněstru, který plynul k Černému moři. Ale „usadit se“ je výraz, který by se dal použít jen stěží. Museli válčit s vikinky (strašlivými Varjagy) na řece, po které připlouvali od Černého moře, s Chazary a jejich poddanými Maďary ze stepí a nakonec se zuřivými kmeny Pečeněhů, které podnikaly neustále rozpínavé nájezdy na západ a sever. Tibor byl ještě mladý muž, když nakonec Pečeněhové dobyli pochmurnou pevnost, kterou nazýval svým domovem, a on jako jediný přežil. Poté uprchl na sever do Kyjeva.

Už dávno nebyl sedlákem, a jelikož byl díky své pozoruhodné velikosti – která za těch dnů, kdy byla většina mužů malé postavy, dělala z Tibora Valacha něco jako obra – daleko více stavěný pro boj, zaprodal se v Kyjevě do služeb Vladimíra I. Ten ho ustavil malým vojvodou neboli válečným náčelníkem a dal mu stovku mužů. „Připoj se k mým bojarům na jihu,“ rozkázal mu. „Odrážej a zabíjej Pečeněhy, nenech je překročit Ros a při jménu našeho nového křesťanského Boha ti slibuji, že ti dám jak korouhev, tak titul, Tibore Valachu!“ Tibor k němu přišel, když byl zoufalý, takže věděl, o čem mluví.

Ve svém snu si věc pod zemí vzpomněla, jak mu odpověděl: „Titul i korouhev si ponech, můj pane – ale dej mi ještě o stovku mužů více a nevrátím se do Kyjeva dříve, než pro tebe zabiju tisíce Pečeněhů. Ano, a přinesu ti jejich palce jako důkaz!“

Dostal svou stovku mužů; a také, ať chtěl, nebo ne, svou korouhev: zlatého draka s jedním drápem pozvednutým ve výstraže. „Je to drak našeho pána Krista, kterého nám přinesli Řekové,“ řekl

mu Vlad. „Teď se drak dívá z křesťanského Kyjeva – přehlíží celé Rusko – a řve ze tvé korouhve hlasem našeho Pána! Jaký svůj znak k němu připojíš?“ Téhož rána položil tutéž otázku půltuctu dalších nezralých obránců, z nichž bylo pět bojarů se svými stoupenci a jeden s nájemnými žoldáky. Všichni si vybrali symboly, které ladily s drakem. Avšak Tibor nikoliv.

„Nejsem žádný bojar, pane,“ řekl Valach s pokrčením ramen. „Nedá se říct, že by dům mého otce nebyl hoden úcty, naopak, a byl postaven slušným mužem – ale v žádném případě nebyl královský. V mých žilách nekoluje ani kapka knížecí nebo panské krve. Až si vyberu svůj znak, bude umístěn nad tvým drakem.“

„Nejsem si jist, že se mi líbíš, Valachu.“ Vlad se zamračil, trochu na rozpacích před tím velkým, zachmuřeným mužem. „Tvůj hlas odhaluje až příliš nahlas tvé nezkušené srdce. Ale...“ a také on pokrčil rameny, „... dobrá, vyber si svůj znak až po svém vítězném návratu. A Tibore – přines mi ty palce, nebo tě nechám pověsit za tvé vlastní!“ A téhož dne v poledne vyšlo z Kyjeva sedm smíšených rot, posily pro obležené obranné pozice u Rosu.

O rok a měsíc později se Tibor vrátil skoro se všemi svými muži, nepočítaje v to osmdesát dalších, které naverboval mezi sedláky, skrývajícími se v kopcích a jižních údolích Charvátské země. Nežádal o slyšení, ale vtrhl do Vladovy soukromé kaple, kde byla zrovna sloužena mše. Ponechal své unavené muže venku, vzal si s sebou pouze malý vak, který chřestil, a takto se připojil ke knížeti Vladimíru Svjatoslavičovi při jeho modlitbách a čekal, až skončí. Za ním stáli kyjevští měšťané a čekali v mrtvolném tichu, až jej bude chtít kníže vyslechnout.

Nakonec se k němu Vlad a jeho řečtí mniši otočili. Pohled, který se jim naskytl, budil strach. Tibor na sobě měl prach polí a lesů; byl pokrytý špínou; přes celou pravou tvář se mu táhla čerstvě zahojená jizva, hluboká skoro až na kost, která tvořila bledý pruh. Odešel jako sedlák a vrátil se jako někdo úplně jiný. Hrdý jako jestřáb, s nosem lehce zahnutým pod zježeným obočím, které mezi očima téměř srůstalo, se díval žlutýma, nemrkajícíma očima. Měl knír a rozčuchané, dlouhé černé vousy; byl oblečen do

zbroje nějakého pečeněžského náčelníka, ověšený zlatem a stříbrem a v lalůčku levého ucha se mu pohupovala náušnice s drahým kamenem. Hlavu měl celou oholenou kromě černých pramenů vlasů nad čelem, sčesaných každý na jednu stranu ve stylu šlechticů; a celým svým zjevem nedával nijak znát, že by si uvědomoval, že stojí na posvěceném místě, nebo že ví, kde se vlastně nachází.

„Teď už vím, kdo jsi, Tibore Valachu,“ zasyčel Vlad. „Copak se nebojíš pravého Boha? Netřešeš se snad před Kristovým křížem? Modlil jsem se za tvé vítězství a ty –“

„A já jsem ti přinesl tohle.“ Tiborův hlas byl hluboký a plný jakéhosi zármutku. Vysypal obsah svého vaku na kamennou podlahu. Knížecí suita a kyjevští měšťané, kteří stáli za zády svého pána, vydechli a beze slova vytřeštili oči. U Vladových nohou zachrastily na hromadě bílé kosti.

„Cože?“ zachraptěl. „Cože?“

„Palce,“ řekl Tibor. „Maso jsem z nich nechal vyvařit, aby neshnily. Pečeněhové jsou zahnnáni, uvěznění mezi Dněstrem, Bugem a mořem.“

Obklíčili je tam tvoji bojaři. Věřím, že je tam dokážou zvládnout beze mě a mých lidí. Slyšel jsem totiž, že se Polovci zvedají na východě jako vítr. A také v zemích Turků narůstají armády připravené k boji!“

„Ty jsi slyšel? Ty jsi slyšel? A jsi snad nějaký mocný vojvoda, co? Povýšil ses snad na Vladimírovy uši? A co tím chceš říct, já a moji lidé? Těch dvě stě mužů, s nimiž jsi šel do boje, patří mně!“

Nato se Tibor zhluboka nadechl. Udělal krok zpět – a zastavil se. Pak se trochu neohrabane uklonil a řekl: „Samozřejmě že patří tobě, kníže. Také těch osmdesát uprchlíků, které jsem shromáždil a vycvičil z nich bojovníky. Všichni jsou tví. A co se týče toho, jestli se pokládám za tvé uši: pokud jsem slyšel špatně, pak mě ohluš. Ale má práce na jihu skončila a myslel jsem, že tady mne budeš potřebovat víc. Hranice Kyjeva jsou velké a vojáků je dnes málo...“

Vladovy oči zůstávaly zastřené. „Pečeněhové jsou tedy v zálivu, říkáš – a dáváš to za zásluhu pouze sobě?“

„Ve vsí skromnosti. Tohle a ještě více.“

„A mé muže jsi přivedl zpátky, beze ztrát?“

„Hrstka jich padla,“ pokrčil Tibor rameny. „Ale našel jsem osmdesát, aby je nahradili.“

„Ukaž mi je.“

Prošli velkými dveřmi na široké schody ke kapli. Tam na náměstí čekali v tichosti Tiborovi muži, někteří na koních, ale většina pěších, všichni po zuby ozbrojení, a jeden vedle druhého vyhlíželi velice bojovně. Byla to ta stejná politováníhodná cháska, se kterou vyjel Valach z města pryč, ale teď už zdaleka nebyla politováníhodná. Na třech dlouhých žerdích vlála jeho vlajka: zlatý drak, nad jehož hřbetem visel černý netopýr s karneolovými očima.

Vlad pokýval hlavou. „Tvůj znak,“ poznamenal, možná trochu kysele. „Netopýr.“

„Černý netopýr Valachů, ano,“ řekl Tibor.

Jeden z mnichů promluvil: „Ale nad drakem?“

Tibor se na něj zašklebil jako vlk. „Byli byste raději, kdyby drak na mého netopýra močil?“

Mniši vzali knížete stranou, zatímco Tibor stál a čekal. Nemohl slyšet, co říkají, ale často si to od té doby představoval:

„Ti jeho muži jsou mu naprosto oddáni! Vidíš, jak hrdě stojí pod jeho vlajkou?“ zašeptal nejstarší mnich tím vychytralým řeckým způsobem. „To by mohlo znamenat potíže.“

A Vlad: „Dělá ti to starosti? Mám jenom ve městě pětkrát tolik lidí, kolik je jich.“

Ten Řek: „Ale tito muži jsou zkušení v boji; jsou to všechno válečníci!“

Vlad: „Co tím chceš říct? Mám se jich snad bát? V mých žilách koluje varjažská krev a nebojím se žádného člověka!“

Řek: „Samozřejmě že ne. Ale... povyšuje se, tenhle žoldák. Copak bychom mu nemohli najít nějaký úkol – jemu a hrstce jeho mužů – a zbytek si tady ponechat, aby podpořili městské obránce? Tímto způsobem, v jeho nepřítomnosti, se jejich věrnost přesune daleko více k tobě.“

A Vladimír Svjatoslavič přimhouřil oči ještě více. Pak – se souhlasným přikývnutím – řekl: „Něco bych pro něj měl. Ano,

a myslím si, že máš pravdu – bude lepší, když se ho zbavím. Tihle Valaši jsou pěkně prohnání. Hodně nesnášenliví...“ A nahlas řekl k vojvodovi: „Tibore, dnes večer tě poctím ve svém paláci. Tebe a tvých pět nejlepších. Pak mi můžeš vyprávět o svých vítězstvích. Ale budou tam dámy, takže se vykoupej a nech svou zbroj v komnatách a stanech.“

S krátkou ztuhlou úklonou se Tibor obrátil, sešel po schodech ke svému oddílu a odváděl své muže pryč. Na jeho rozkaz, když odcházeli z náměstí, udeřili svými zbraněmi a vydali jediný, ostrý, zvonivý výkřik: „Kníže Vladimír!“ Pak odešli podzimním ránem do Kyjeva, kterému se říkalo Město na pokraji hvozdů...

Bez ohledů na vyrušení, na neznámé obtěžování, věc pod zemi pokračovala ve snění. Brzy měla padnout noc a Tibor byl na noc citlivý jako kohout na první denní světlo, ale teď snil.

Noc v paláci – obrovském hradu s kamennými krby v každé místnosti, v nichž plály ohně vonící smůlou – Tibor měl oblečené čisté, i když hrubé prádlo pod bohatým rudým šatem, který stáhl z jednoho vysoce postaveného Pečeněha. Jeho tělo bylo umyté a navoněné, vydělané jako kůže a prameny vlasů nad čelem měl bohatě naolejované. Byl na něj velkolepý pohled. A také jeho důstojníci byli vyšňoření. I když před ním očividně stáli ve strachu, jednal s nimi s jistou důvěrností; ale k dámám byl dvorný a k Vladovi zdvořilý.

Bylo možné (jak o tom Tibor později uvažoval), že si Vlad nebyl jistý: Valach se ukázal jako výborný válečník, opravdový vojvoda. Ve skutečnosti by z něj měl udělat bojara a dát mu nějakou zemi. Člověk bojoval ještě odhodlaněji, pokud bránil něco, co mu patřilo. Ale v Tiborovi bylo něco temného, co Vlada zneklidňovalo. Možná jeho řečtí rádci měli pravdu.

„Teď mi řekni, jak sis poradil s Pečeněhy, Tibore Valachu,“ přikázal nakonec Vladimír, když se všichni najedli. Chodů bylo mnoho: řecké klobásy, balené ve vinných listech; kýty, pečené po vikinském způsobu; guláše, podávané v obrovských kotlích. Medovina a víno, donášené po celých vědrech. Všichni u stolu si odřezávali

svými noži kusy uzeného masa; a teprve teď se začaly mezi hlu-
kem provázejícím jídlo ozývat krátké útržky rozhovorů. Tiborův
hlas, ačkoli je stěží přehlušil, na sebe okamžitě upoutal pozornost.
A postupně všichni kolem velkého stolu umlkli.

„Pečeněhové přicházejí po skupinách a kmenech. Nejsou jako
velké vojsko; není v nich mnoho jednoty; mají své náčelníky, kteří
se navzájem předhánějí. Příkopy a opevnění u Rosu na pokraji za-
lesněné stepi je zastavily, protože nebyli jednotní. Pokud by přitáhli
jako velké vojsko, mohli by překročit řeku a opevnění v jednom dni
a hnali by všechny před sebou. Ale oni se pokusili naše obranné
pozice obejít. Spokojili se s tím, co mohli rychle uloupit při krát-
kých nájezdech východním a západním směrem. Vydrancovali tak
Kolomyju na západním křídle. Překročili za dne Prut, přeběhli do
lesů, přes noc odpočívali a s prvním denním světlem zaútočili. To
byl jejich způsob, takhle pomalu postupovali.

Situaci jsem viděl následovně: protože jsme měli obranná po-
stavení, využili jsme je: skryli jsme se za nimi. Příkopy sloužily
jako hranice. Do té chvíle jsme se spokojili s tím, že jsme říkali:
„Na jih od těchto opevnění leží území Pečeněhů a my je tam mu-
síme udržet.“ A proto nás také Pečeněhové, jakkoli to byli barbaři,
drželi v obležení! Sedával jsem na zdech našich pevností a vídal
naše nepřátele beze strachu tábořit. Kouř z jejich ohňů stoupal
vysoko a oni se ničeho neobávali, protože my jsme je na „jejich“
území neobtěžovali.

Když jsem pouštěl Kyjev, kníže Vladimíre, řekl jsi: „Odrážej
Pečeněhy a zabraň jim v tom, aby překročili Ros.“ Ale já si řekl:
„Stíhej ty ďábly a pobij je!“ Jednoho dne jsem spatřil ležení, ve kte-
rém jich bylo na dvě stě; měli s sebou své ženy, dokonce i děti! Byli
utábořeni za řekou, na západě, úplně stranou od ostatních tábořišť.
Rozdělil jsem svých dvě stě mužů napolovic. Polovina se mnou
za soumraku překročila řeku. Přikradli jsme se k pečeněžským
ohňům. Měli sice postavené stráže, ale většina z nich spala – a my
jim podržili hrdla tak rychle, že si ani neuvědomili, kdo je zabil!
Pak jsme vtrhli do tábora – ale všechno v tichosti. Prikázal jsem
svým mužům, aby se pomazali blátem. Každý, kdo nebyl zablácený,

byl Pečeněh. V temnotě jsme je vraždili, stan po stanu. Byli jsme jako velcí netopýři v noci, která byla velice krvavá.

Když se tábor probudil, polovina z nich byla mrtvá. Ostatní nás začali pronásledovat. Vedli jsme je zpátky k Rosu; a oni nás honili, odhodláni nás chytit u řeky, a všichni křičeli a ječeli své válečné pokřiky! Ale my nekřičeli ani neječeli. U řeky, na pečeněžské straně, ležela a čekala druhá stovka mých lidí. Všichni pomazaní blátem. Neudeřili na své tiché blátivé bratry, ale vyřítili se na jejich řvoucí pronásledovatele. Pak jsme se obrátili k Pečeněhům čelem a povraždili je do posledního muže. A odsekali jsme jejich palce...“ Odmlčel se.

„Výborně!“ řekl kníže Vladimír omámeně.

„A jindy jsme táhli ke Kamenci, který byl v obležení,“ pokračoval Tibor. „Znovu jsem rozdělil své muže. Pečeněhové kolem města nás spatřili a začali nás pronásledovat. Zavedli jsme je do strmé rokle, kterou, když jsme se prodrali na druhou stranu, druhá polovina mých mužů zasypala lavinou kamení. Tenkrát jsem přišel o mnoho palců, které zůstaly pod balvany – jinak bych ti byl přinesl ještě jeden takový vak!“

Kolem stolu panovalo nyní naprosté ticho. Nebylo to způsobeno ani tak vyprávěním o těchto činech, ale spíše kamenným hlasem vypravěče, zbaveným všech pocitů. Když tenkrát Pečeněhové zaútočili, vyloupili a vyvraždili opevnění tohoto muže, udělali z něj naprosto nelítostného zabijáka.

„Slyšel jsem hlášení, samozřejmě,“ přerušil nakonec Svjatoslavič mlčení, „jakkoli pro mě byla až do této chvíle nejasná. Ale je to něco, co je třeba promyslet. Takže moji bojaři zahnali Pečeněhy zpátky, říkáš? Naprostý zvrát situace? Možná se od tebe přitom něco naučili, co?“

„Naučili se, že postáváním na stráži na vysokých zdech nedosáhnou ničeho!“ řekl Tibor. „Promluvil jsem k nim a řekl jim: ‚Léto končí. Pečeněhové dál na jih jsou líní a tloustnou, protože nemají co na práci; nečekají, že proti nim vytáhneme. Stavějí stálá opevnění a zimoviště. Stejně jako před nimi Chazaři, odkládají meče a berou do ruky pluhy. Pokud na ně udeříme, padnou jako tráva

pod kosou!‘ Nato se všichni bojaři shromáždili, překročili řeku a vtrhli hluboko do jižních stepí. Zabíjeli jsme Pečeněhy, kdekoli jsme na ně narazili.

Ale brzy poté jsem zaslechl zvěsti o velké hrozbě, která se chystá: totiž že východní Polovci povstávají! Rozlévají se z velkých stepí a pouští, roztahují se na západ – a brzy budou stát u našich dveří. Když Chazaři padli, nechali cestu otevřenou pro Pečeněhy. A po Pečeněžích? Proto jsem si pomyslel – proto jsem si dovolil pomyslet – že mi možná Vlad dá velké vojsko a vyše mě na východ, abych potřel jeho nepřátele, dokud nejsou příliš silní...”

Dlouhou chvíli kníže Vladimír jenom seděl a díval se na něj napůl přivřenýma očima. Pak potichu řekl: „Urazil jsi dlouhou cestu za rok a měsíc, Valachu...” a nahlas ke svým hostům: „Jezte, pijte, bavte se! Uctěte tohoto muže. Tolik mu toho dlužíme!“ Ale jak hostina pokračovala, vstal a naznačil Tiborovi, aby s ním šel ven. Vyšli z budovy na pozemky kolem paláce, do chladného podzimního vzduchu. Kouř z hořícího dřeva se válel pod stromy.

Nedaleko paláce kníže zastavil. „Tibore, musíme si spolu promluvit o tom tvém nápadu – o tom nájezdu na východ, protože o to ve skutečnosti jde – protože si nejsem tak docela jist, že jsme na to připraveni. Už to tady jednou bylo, však víš.“ Hořce pokýval hlavou. „Sám velkokníže se o to pokoušel. Nejdříve si to vyřídil s Chazary – Svjatoslav je zadupal do země a Byzantinci jeho práci dokončili – a pak se vydal na jih do Makedonie a Bulharska. A zatímco tam byl, kočovníci oblehli samotný Kyjev! A zaplatil za svou horlivost? Ano, ačkoli o něm bylo napsáno tolik básní. Kočovníci ho utopili v peřejích a udělali si z jeho lebky kalich! Byl ukvapený, chápeš? Ano, zbavil se Chazarů, to bylo v pořádku, ale jen proto, aby udělal místo pro ty proklaté Pečeněhy! A já bych měl být ukvapený stejně tak?“

Valach stál v soumraku chvíli tiše. „Takže mě pošleš zpátky do jižních stepí?“

„Mohu a nemusím. Mohu tě odvolat z bojů pryč, udělat tě bojarem, dát ti zemi a muže, kteří se ti o ni budou starat. Je tu spousta dobré země, Tibore.“

Tibor potřásl hlavou. „Pak dám přednost návratu do Valašska. Nejsem sedlák, kníže. Už jsem to vyzkoušel a přišli Pečeněhové, kteří ze mě udělali válečníka. Od té chvíle jsou všechny mé sny rudé. Sny o krvi. O krvi mých nepřátel, nepřátel této země.“

„A co moji nepřátelé?“

„Jsou stejní. Jenom mi je ukaž.“

„Dobrá,“ řekl Vlad. „Ukážu ti jednoho z nich. Znáš hory na západě, které nás oddělují od Maďarska?“

„Moji předkové byli Ungaři,“ řekl Tibor. „A co se týká těch hor: narodil jsem se pod nimi. Ne na západě, ale na jihu, v zemi Valachů, za jejich ohybem.“

Kníže přikývl. „Takže máš své zkušenosti s horami a jejich proradností. Dobrá. Ale na mé straně těchto kopců, pod Galichem, v kusu země, které se podle jistých lidí říká Charvátsko, žije bojar, který je... ne zrovna můj přítel. Pokládám ho za jednoho z těch, kteří mi jsou povinováni věností, ale když jsem svolal své bojary a malá knížata, on nepřišel. Když jsem ho pozval do Kyjeva, neodpověděl mi. Když jsem vyjádřil své přání setkat se s ním, nedbal na to. Pokud není mým přítelem, může být pouze mým nepřítelem. Je jako pes, který nepřichází na zavolání. Divoký pes, jehož domov je v horské tvrzi. Až do této chvíle jsem neměl ani dost času a chuti, ani dost moci na to, abych ho vytáhl z jeho nory ven, ale –“

„Cože?“ Tibor byl překvapen a jeho výkřik Vlada přerušil. „Promiň, kníže, ale ty – a málo moci?“

Vladimír Svjatoslavič potřásl hlavou. „Nerozumíš mi,“ řekl. „Samozřejmě že mám moc. Kyjev má moc. Ale čím dál bych ji chtěl prosazovat, tím by byla dražší! Mohu snad svolat celé své vojsko, abych se vypořádal s jedním vzpurným poddaným? A zatímco se do toho pustím, nechat Pečeněhy přitáhnout zpátky? Mohu snad postavit vojsko ze sedláků, rolníků a písařů, nezkušených v boji? A i kdybych to udělal, co potom? Vojsko nedokáže dostat toho Ferenczyho z jeho tvrze, pokud ji nebude chtít opustit sám. Vojsko ji nedokáže ani zničit, její obrana je příliš silná! Proč? Jsou tam horské průsmyky, strže a laviny! S hrstkou zuřivých, věrných

obránců může zadržet jakékoli vojsko, které bych byl schopen proti němu vypravit. Jistě, kdybych mohl postrádat dva tisíce mužů, mohl bych ho možná nechat vyhladovět obléháním, ale za jakou cenu? Na druhou stranu, čeho nemůže dosáhnout velké vojsko, může být lehce uskutečnitelné pro jednoho odvážného, chytrého a věrného muže...”

„Říkáš, že chceš toho Ferenczyho dostat z jeho hradu a přivést do Kyjeva?“

„Na to už je pozdě, Tibore. Ukázal mi, jak si mě ‚váží‘. Jak si potom mohu vážit já jeho? Ne, chci, aby byl mrtvý! Jeho země pak připadne mně – jeho hrad v horách, jeho domácnost i sluhové. A jeho smrt bude varováním pro ostatní, kteří si myslí, že mohou stát stranou.“

„Takže nechceš jeho palce, ale jeho hlavu!“ Tiborův smích byl hrdelní, neveselý.

„Chci jeho hlavu, jeho srdce a jeho korouhev. Chci, aby všechny tyto tři věci shořely na hranici tady, v Kyjevě!“

„Jeho korouhev? Takže má znak, ten Ferenczy? Můžu vědět, co má v erbu?“

„Beze všeho,“ řekl kníže a jeho šedé oči náhle potemněly zamýšlením. Ztlumil hlas a rozhlédl se na okamžik soumrakem, jako by se chtěl přesvědčit, že nikdo neposlouchá. „Jeho znakem je rohatá hlava ďábla s rozeklaným jazykem, ze kterého odkapávají krůpěje krve...”

Krev!

Krůpěje krve, vsakující se do černé země.

Slunce se dotklo obzoru a žhnulo rudě jako... jako velká krůpěj krve. Brzy je půda vsákne. Stará věc pod zemí se znovu zachvěla; její kožená slupka z kůže s kostmi zapraskala jako vysušená houba, aby přijala dar země, krev, která prosakovala vrstvou listí, kořeny a černou, věkovitou hlínou dolů, tam, kde ve svém mělkém hrobě leželo tisícileté stvoření jménem Tibor.

Podvědomě cítil vsakující se krev a věděl tak, jak *vědí* všichni spáči, že je to pouze součást snu. Jiné by to bylo, kdyby stálo slunce

na obloze a vsáknutá krev by se ho skutečně dotkla, ale nyní si jí nevšiml a vrátil se do doby o téměř tisíc let zpátky, když byl ještě člověkem a odjel do Charvátska s úkolem zavraždit...

Cestovali jako lovci, Tibor a jeho sedm mužů, jako Valaši, jedoucí podél záhybu Karpat stezkou, která je měla zavést hluboko do severních lesů ještě před začátkem zimy. Ve skutečnosti vyjeli z Kyjeva kolem Kolomyje a přímo k horám, ale vzali si s sebou veškerou výbavu lovců, aby mohli podpořit svou historku. Zabralo jim to tři týdny celodenní jízdy, než dojeli k místu pod ochranou hor („vesnici“, sestávající z hrstky kamenných domů, postavených na úbočí kopce, půltuctu momentálně obydlených chat a shluku cikánských stanů z vydělaných kůží se srstí obrácenou dovnitř), kterému současní obyvatelé říkali Moufo Alde Ferenc Jaborov, v řeči obvykle zkrácené na Ferenc, což znělo v jejich podání spíše jako „Ferengi“. Toto jméno znamenalo „Starcovo místo“ nebo „Místo starého Ferengiho“ a Cikáni je vyslovovali potichu a hlasem plným úcty.

Bylo tam možná sto mužů, nějakých třicet žen a stejně tolik dětí. Polovina mužů byli lovci, kteří tudy pouze projížděli, nebo budoucí osadníci, vyhnaní ze své půdy pečeněžskými nájezdníky a hledající nový domov výše na severu. Mnoho z těch, kteří přijeli teprve nedávno, s sebou mělo své rodiny. Zbytek byli rolníci, obyvatelé Ferengi Jaborova nebo Cikáni, kteří se sem stahovali na zimu. Přicházeli sem už od nepaměti, patrně proto, že „ten starý ďábel“, který tady byl bojarem, jim nikdy neodmítl útočiště. Právě naopak, bylo o něm známo, že v těžkých dobách zásoboval své usedlíky jídlem z vlastní spíže a vínem ze svých sklepů.

Když Tibor požádal o jídlo a pití pro sebe a své muže, poslali ho do domu z klád, který stál v borovém hájku. Dalo by se říct, že to byl hostinec s malými místnostmi, umístěnými v podkroví, do nichž se vstupovalo po provazových žebřících; když si strávník přál spát, vytáhl žebřík nahoru. Dole pak byly dřevěné stoly s lavicemi a na konci velké místnosti stál výčep, ve kterém byly soudky se slivovicí a džbány čerstvého piva. Jedna ze zdí byla postavena napůl z kamenů a v obrovském krbu plál oheň. Nad ním

byl zavěšen železný kotel s gulášem, z něhož se linula silná vůně papriky. Ze hřebíků na stěně poblíž ohně visely věnce cibule; vedle nich obrovské klobásy, plné nahrubo sekaného masa; v koších na stole ležely pecny černého chleba, pečeného v kamenné peci po straně ohně.

Muž, jeho žena a otrhaný syn pobíhali po místnosti; Cikáni, hádal Tibor, kteří se rozhodli, že se tady usadí. Mohli si vybrat lépe, usoudil, když ucítil chlad ze stínů hor tyčících se kolem. Hor, jejichž přítomnost byla znát dokonce i přes dveře. Bylo to ponuré místo, zamračené a zlověstné.

Valach řekl svým mužům, aby s nikým nemluvili, ale když si odložili, sedli ke stolu, jedli a pili, potichu mluvili jeden s druhým, sám se rozdělil o džbán pálenky se svým hostitelem. „Kdo jsi?“ zeptal se ho ten větrem ošlehaný stařec.

„Ptáš se mě, čím vším jsem byl a kde všude jsem byl?“ odpověděl Tibor. „To by bylo jednodušší než ti říct, kdo jsem.“

„Řekni to tak, jak uznáš za vhodné.“

Tibor se usmál a usrkl pálenky. „Pod Karpaty jsem byl chlapcem. Můj otec byl Ungar, který přešel hranice do jižních stepí, aby tam sedlačil – on a jeho bratři se svými rodinami i příbuznými. Budu stručný: přišli Pečeněhové, všechno vyplnili a naše usedlost byla zničena. Od té doby jsem se potuloval, válčil jsem s divochy kvůli pomstě a pro to málo, co jsem si na nich mohl vzít, dělal jsem něco tuhle a něco tamhle. Teď jsem lovec. Viděl jsem hory, stepi, lesy. Sedlačení je tvrdá práce a pouštěním žilou člověk zahořkne. Ale ve městech dávají za kůže pěkné peníze. Také ses trochu potuloval, co?“

„Tu a tam,“ pokrčil ten druhý rameny a přikývl. Byl snědý jako vyuzená kůže, od výstřelků počasí zvrásněný jako vlašský ořech, přihrbený jako vlk. Nebyl mladý, ale jeho vlasy byly stále černé, stejně jako oči, a zdálo se, že má všechny zuby. Ale pohyboval se opatrně a ruce měl pokrivené. „A dělal bych to pořád, kdyby mě nezačaly zlobit kosti. Měli jsme vozík se dvěma koly, obalenými kůží, který se rozbil, když byla špatná cesta. Vezli jsme na něm celý náš dům a všechno zboží: velký stan s místnostmi, hrnce na vaření

a náradí. Byli jsme – *jíme* Szganyové, Cikáni, a stali se z nás Szganyové Ferengi, když jsem to tu postavil.“ Zvedl hlavu a vytřeštil oči vzhůru na jednu vnitřní stěnu domu. Byl to pohled stejně uctivý, jako plný strachu. Nebylo tam žádné okno, ale Valach věděl, že stařec hledí k vrcholům hor.

„Szganyové Ferengi?“ opakoval Tibor. „Připojili jste se k bojaru Ferenczymu v jeho hradu, co?“

Starý Cikán sklopil zrak z neviděných výšin, trochu se odtáhl a podezřívavě se na něj podíval. Tibor mu rychle nalil více jeho vlastní pálenky. Ten druhý zůstal tichý a Tibor pokrčil rameny. „Na tom nesejde, jenom jsem o něm slyšel spoustu chvály,“ zalhal. „Můj otec ho znal, kdysi...“

„Ale!“ starcovy oči se rozšířily.

Tibor přikývl. „Jedné studené zimy mu Ferenczy poskytl přístřeší na svém hradě. Otec mi říkal, abych se tam zastavil, pokud pojedou někdy kolem, připomněl bojarovi ty časy a poděkoval mu v zastoupení svého otce.“

Stařec se dlouho na Tibora díval. „Takže ty jsi slyšel chválu na našeho pána, co? Od svého otce, co? A narodil ses pod horami...“

„Stalo se něco?“ zvedl Tibor temné obočí.

Starý muž si ho prohlédl od hlavy k patě. „Jsi velký muž,“ řekl závistivě, „a silný, řekl bych. Vypadáš také divoce. Valach, jehož předkové byli Ungaři? No dobrá, možná jsi, možná jsi.“

„Možná jsem co?“

„Říká se,“ zašeptal Cikán a naklonil se k němu blíž, „že skuteční synové starého Ferengiho se vždycky vrací tam, odkud vyšli. Nakonec vždycky přicházejí sem a hledají ho – hledají svého otce! Chtěl bys vylézt nahoru a setkat se s ním?“

Tibor se na něho nerozhodně podíval. Pokrčil rameny. „Mohl bych, pokud bych znal cestu. Ale zdejší skály a průsmyky jsou prý zrádné.“

„Já cestu znám.“

„Byl jsi tam?“ Tibor se snažil nevypadat příliš dychtivě.

Stařec přikývl. „Ano, jistě, a mohu tě tam zavést. Ale půjdeš sám? Ferengi nemá rád příliš mnoho hostů.“

Zdalo se, že o tom Tibor chvilku přemýšlí. „Chtěl bych s sebou vzít alespoň dva své přátele. V případě, že by cesta byla obtížná.“

„Pche! Pokud to dokážou mé staré kosti, musíš to zvládnout také! Jenom dva?“

„Na pomoc v nejstrmějších místech.“

Tiborův hostitel se kousl do rtu. „Něco málo tě to bude stát. Můj čas a tak podobně...“

„To je jasné,“ přerušil ho Valach.

Cikán se zatahal za ucho. „Co vlastně víš o starém Ferengim? Co jsi o něm slyšel?“

Tibor ucítil možnost něco se dozvědět. Dobývat informace z lidí, jako byl tento, bylo jako trhat zuby medvědovi! „Slyšel jsem, že je u něj ubytován velký oddíl mužů a že je jeho hrad nedobytná tvrz. Proto nikomu nepřísahal věrnost, neplatí ze svých zemí žádnou daň a nikdo ji z něj nedostane.“

„Cha!“ starý Cikán se nahlas zasmál, bouchl do stolu a nalil si pálenku. „Oddíl mužů? Dvořani? Sluhové? Nemá žádné! Ženu nebo dvě možná, ale žádné muže. Tyhle průsmyky hlídají pouze vlci. A co se týká jeho hradu... je obklopen skalami. Jedna cesta tam – pro obyčejného člověka – a tatáž cesta zpět. Pokud se nějaký neopatrný blázen příliš vykloní z okna...“

Jak se odmlčel, stal se jeho pohled zase podezřívavým. „Tvůj otec ti říkal, že má Ferengi mnoho mužů?“

Tiborovi otec nic neřekl, přirozeně. Ani Vlad, pokud se toho týkalo. To málo, co věděl, byly pověřivé povídky, které vyslechl od jednoho chlapíka u dvora, polovičního blázna, který se o knížete příliš nestaral, a na oplátku se nikdo nestaral o něj. Tibor neměl čas na duchy: věděl, kolik mužů zabil, a ani jeden z nich ho nechodil strašit.

Rozhodl se, že to riskne. Věděl skoro všechno, co potřeboval. „Otec mi říkal jenom to, že cesta byla strmá, a když se dostal na hrad, bylo v něm a kolem něj utábořeno mnoho mužů.“

Stařec se na něho zahleděl a pak pomalu přikývl. „Může být, může být. Szganyové s ním často přezimovali.“ Potom se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nekroskop: Vampýři.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.